

персеус

КаЯн

мъдрецът

езотерични разкази

КаЯн

модерен

Българска

Първо издание

Всички права са запазени.

София, 2017

© Персус – автор

© Весела Цветкова – художник

Багина Кларк – редактор

ISBN 978-619-90357-8-8

на моя водач

КаЯн

- ПРОЛОГ

Човекът,

който сяда зад белия лист, докосва благоговейно молива и разстила въображението си, е като утринната мъгла. Тя се спуска ненадейно, прегръща всичко по пътя си и си отива повикана от Слънцето, което я прибира там, където изначално е родена. Писателят е онази малка брънка, която затваря енергийната верига, за да потече по нея нещо неуловимо, тайнствено и магнетично. Някои го наричат вдъхновение, други – мисъл или въображение. За мен то е съживяване. Съживяване на общуването с незримото, което дава живот на тънката ефирна нишка, която свързва резултата и Първопричината, творението и Твореца, човека и Бога.

За някои писателят е лист, молив и суета, но когато в него се събуди Бога, на мястото на суетата поклъва смирението, на мястото на съмнението разтваря цветовете си вярата, а на мястото на страха се ражда онази Любов, за която думите не достигат. Човекът, който твори, открива себе си в Бога в мига, в който разбере, че самият той е частица от незримото и необятното – малка съставна част на Цялото.

Между човека и Бога има само една крачка, но тя не се прави от тялото. Тази крачка се извървява надълбоко в съзнанието. Ние преброждаме хиляди друмища, без да я направим. Оставяме я винаги за края, за да я поверим на Бог, който ще я извърши вместо нас в момента на смъртта.

Творението е търпение. То очаква и напомня, че тази крачка можем да направим и сами, много по-рано, ако сме готови за това. Решим ли да пристъпим към Него, То ще откликне и ще разгърне всичките си потенциали, които ние хората наричаме помежду си „чудеса“. „Чудото“ е мигът, в който Неговата сила обладава сърцето ни, Неговият потенциал се разгръща пред нозете ни, Неговата воля става наша.

Когато човекът започва да търси, намира приЗвание, когато не спира да търси, намира приЗнание – озовава се при Знанието на своя Създател. Ние помним, че който търси – намира, но това, което сме забравили е, че който не търси – бавно и безлично умира...

авторът

7 разказа

там,
където свършват короните
на дърветата,
започва небето...

➤ ОТВЪД СМЪРТТА

е като водата. Колкото е по-спокоен – толкова е по-чист и по-бистър. Когато се забърза, се завихря във водовъртежите на събитията – и понесъл тегоби и обиди се размътва, докато накрая не утаи всичко в болката или в смъртта. В пустинята животът и водата означават едно и също нещо. Последната капка вода е и последната минута живот...

Горещината бавно замъгляваше разсъдъка. Пелена, изтъкана от огнените езици на Слънцето се спускаше плътно и ме отнасяше натам, накъдето пътят бе само с една посока. Все още усещах лъчите, които се вливаха през дрехите в голата плът, пробиваха порите, но оттам вече нямаше какво да изтече. Водата в мен беше станала на пара, отлиташе към небето, прегърнала безбройните песъчинки, като от време на време се обръщаше назад, за да види кога ще я последвам.

Лежа насред пустинята. Двете камили са единствените живи души на километри околоръст. Докосват ме и в зениците им съзирам само пясък, безкрайно синьо небе и изпепеляващо слънце.

Понякога така се получава, животът обича шегите, а смъртта ги иронизира.

Аз съм камилар. Живея в малко село от няколко схлупени колиби. Селото е задружно – едно голямо семейство, което заедно споделя и радостта и скръбта. Всеки месец пътувам с дни до един далечен оазис, където има кладенец. Пътувам сам с двете камили – единственото богатство на цялото село. Правя това през целия си съзнателен живот и вече до болка познавам всяко облаче на небето, всяка песъчинка по пътя, всеки полъх на вятъра... до днес.

Камилите носят гюмовете от козя кожа. На отиване всички са празни, освен един. Той гарантира моя живот, но животът обича шегите и скъса гюма на средата на пътя.

Преди да изтече, кръвта засъхна и се запечатва в пукнатините на устните които, като драснати резки, отброяваха оставащите минути живот. Най-близкият кладенец е на два дни път оттук, а гюмът е отдавна пресъхнал. Зная, че съм сам и няма кой да ме открие, за да ми помогне, а и вече всичко започва да губи значение. Всяко нещо има начало и край...

Камилите наведоха глави и вятърът утихна. Само слънцето продължава да излива огъня си над мен сякаш упорито и последователно се опитва да ме стопи още преди да е дошла смъртта. Не чакам нищо и никого. Само нея... Вече не чувам звуците на природата, нито тоновете на сърцето, но все още виждам небето, камилите, пясъка и... сред безкрайната тишина едва-едва слухът долавя тихи меки стъпки. Премреженият поглед с последни сили се фокусира и избистри, за да възприеме очертанията на добре съши-

ти и стегнати със здрави подметки кожени сандали, които вървят към мен, като вдигат малки облачета прах. Някой идва леко, без да бърза. Нима виждам смъртта? Сандалите се приближиха. Не мога да помръдна от изтощение. С последната капка живот различавам силует на възрастен беловлас старец, с дълга брада, облечен в бяла тога до нозете. В ръката си държи тояга, но... не носи вода. Защо не носи вода?

Нима не вижда, че умирам???!

Старецът седна до мен. Започна да говори, но въпреки всичките ми усилия, аз нищо не мога да чуя. Думите му излитат и се размиват в нажежения до бяло въздух. Откъде дойде? Какво говори? Дай вода... Малко вода ми дай...

Само глътка...

Миг и перспективата се смени. Вече наблюдавам сцената от високо. Жаждата рязко изчезна. Чувствам се прекрасно, въпреки че нещо не е наред... Наблюдавам тяло, което лежи безжизнено долу на пясъка. Около него са легнали двете камили, а точно до главата му седи старецът, който продължава да говори. Господи, та това съм аз! Защо наблюдавам всичко отгоре? Нима съм умрял? Изведнъж старецът се озова горе до мен. След миг отново се върна долу до тялото ми. Последва нов скок и отново е до мен. Това ме обърква. Подсъзнателно разбирам, че се опитва да ми покаже нещо, но какво?

– Нима не ме позна? Нима все още не си спомняш – вече ясно чувах гласа. – В края на всеки твой живот винаги идвам за теб.

Светкавица проблясна ярко в съзнанието ми, а после се разби на хиляди искри.

– Ти... ти... – едва успявам да промълвя.

– Да, идвам за теб.

О, Боже! Вълна от безмерна обич ме обля отведнъж; обич каквато не познах в този живот. Той бе до мен. Моят водач беше дошъл отново, както много пъти след всеки живот, изживян на тази многолика Земя, за да ме посрещне и отведе. До него всичко изгуби значение. Ние бяхме отново заедно. Мога да го прегърна, мога да го чуя, мога да се приютя. Там, някъде в безкрайния Всемир има едно място, което е мое. Аз съм у дома. Няма нужда да говоря. Той разбира мигновено всичко. Ние сме в космически синхрон, който ни превръща в едно и също нещо; нещо, което не се нуждае от думи.

До мен бе КаЯн!

къде съм?

вече не си спомням...

думи, погледи и свян
разпаднаха се всред звездите.
не бях ли аз
слушател, като вас,
останал сам
във тази преизподня,

Любов да дам?

от раждането до смъртта
презрян, отхвърлен, необичан –
да дам през сълзи
от Душа

на всички – себе си

...и всичко!

- ЖЪЛТИЯТ КАМИОН

благите

свистят около мен. Спускам се с невъобразима скорост. Няма тяло, само чисто съзнание в един безкраен полет. Рязко мъглата се отдръпна и откри прекрасна гледка. Цялата планета, огромното синьо кълбо, е като на длан. Спускането продължи и се насочи към снежната студена белота на сибирската тайга. И там, сред заспалите полета, покрити със сняг, погледът се спря на малка жълта форма, наподобяваща глава на карфица. Тя растеше и се уголемяваше, добивайки очертания, и само след миг, сред еднообразния бял пейзаж, изплува голям стар камион с ярка жълта кабина. Заскрежен и затънал в снега, камионът приличаше на древна вкаменелост от отдавна изчезнал праисторически вид.

В кабината, през ледената пелена на прозорците, се мярна сянката на човек. Той е почти замръзнал. Съзнанието ми полетя към него, огледа го и усети неговата тежка умора, крайното безсилие и безкрайната тревога, които бавно отстъпваха пред лекия унес, предвестник на бялата смърт. Останал бе само един последен център в мозъка му, който пулсираше и отчаяно изпращаше сигнали за помощ.

Рязък скок и съзнанието ми влетя в неговото. Аз съм вътре, в него. Аз съм той. Чувам неговите мисли, все по-забавени и накъсани:

– Не пáли, не пáли, изгасна... и аз ще изгасна тук, в тази бяла пустош... Не мога... Уморен съм вече... Спи ми се...

Усещам огромната енергия, която нося с мен. Няма много време. Отведнъж, с един замах, я вливам в него. Тялото му потрепери, клепачите покрити със снежен прах, се размърдаха и бавно очите се отвориха, премрежени и зачервени. Гърдите избълваха топъл въздух на кълба, съпроводен от учестена сподавена кашлица. Започвам да шепна в съзнанието му, да говоря... да викам силно:

– Сега ще запали, опитай само още веднъж...
Сега ще стане. Събуди се! Опитай! Опитай!
Опитай се!

Изглежда ме чу. Тялото му с мъка се размърда под тежките, посипани със сняг, груби дрехи. Едната ръка понечи да излезе от джоба, но се спря пред очакващия я режещ студ. С върховно усилие бавно изостави джоба и се насочи към висящите на таблото ключове. Премръзнала е. Не успява да я раздвижи. Така вдървено, все пак улавя ключа. Стрелвам се под капака. Влизам в двигателя и виждам обледения ротор. В момента на завъртането на ключа давам мощен тласък. Витлото отчупи късчета лед около оста си и превъртя несигурно. Давам още един тласък и го завъртам силно. Перката вече се върти и вдига оборотите. Връщам се обратно в съзнанието му. Усещам, че гумите

ще превъртят и ще се вкопаят в преспата още по-надълбоко. Трябва веднага да превключи.

– Включи на втора... На втора, на втора включи. Веднага!!!

Човекът, сепнат се пресяга и превключва, но моторът се задави и започна да прекъсва. Само след миг ще изгасне. Горивото е почти замръзнало в заскрежените маркучи.

– Помпай на газта, помпай, помпай, помпай... Бързо!

Кракът му се задвижи върху педала... един път, два, три... Моторът притрепери и оборотите постепенно започнаха да се покачват. Равномерното буботене на двигателя е наслада и за двама ни. Той хваща волана с двете ръце. Не вярва, че е успял да запали. Мисли, че това е чудо. Почва да се смее, докато в очите му напират сълзи.

Време е да тръгвам, но се сещам да се пошегувам:

– Долу е копчето за парното.

Издигам се нависоко и отгоре виждам смаляващата се жълта кабина. Вече е отново, колкото глава на карфица, но този път над нея излиза бял дим, който на кълба се стеле към небето.

без думи времето простря ръце

и взе от мен, от теб,
без глас

от всеки цвете,
за да сътвори живот,

без нас.

- ц в е т я т а в н а с

за първи път срещна погледа на майка си, тя си пожела име. Майка ѝ, като всяка друга майка, веднага усети мълчаливия знак. Тя разбра, че в нейното малко момиченце расте нещо прекрасно, и не се поколеба как да я назове.

Цвета растеше здраво, щастливо и весело дете. От малка знаеше за розата в нея и ѝ се усмихваше с искрената и чиста радост на децата. Цветето чувстваше тази радост и разтвори толкова прекрасни листа, че Цвета се чудеше как така никой не ги забелязва. Когато започна да говори тя за първи път откъсна розата и я даде на разплаканата от щастие жена до нея с първата своя дума – „мамо“. Когато седна на училищния чин тя откъсна следващата пораснала роза и я подари на жената, която я целуна за добре дошла. Цвета виждаше хората наоколо и поздравяваше различните цветя, които те носеха в себе си. В децата – цветята се усмихваха и ѝ отвърщаха, а във възрастните... те бяха различни. Някои наистина притежаваха цветя, но красивите бяха толкова малко. Цветята на повечето бяха натъжени, замислени и повяхнали.

Най-много я удивляваха старите хора.
Защо те нямаха цветя, Цвета не можа да разбере...

Тъкмо беше навършила четиринадесет и изведнъж го видя. Той винаги седеше на последния чин и мълчеше. В русата му коса палаво играеха слънчевите лъчи, а очите му... те излъчваха тъжната светлина на тишината. Един ден Цвета се претраши, откъсна следващата пораснала роза и му я подари. Той разбра това по очите ѝ. Сърцето му затрептя и роди от тишината онази музика, която хората наричат „любов“. Цвета виждаше розата закичена зад ухото му и в нея щастливо растеше следващото ѝ цвете до онзи миг...

Един ден той не дойде на училище. Чинът му остана празен цяла седмица, а когато се появи бе закичен с нещо друго. Цвета погледна своята най-добра приятелка и видя откъснатото ѝ цвете. Сълзите ѝ напоиха почвата на нейната роза, която тъкмо бе започнала отново да расте, и тя... пожълтя.

След години Цвета се омъжи. Роди ѝ се дете, после още едно. Няколко месеца след това мъжът ѝ ненадейно я напусна. Розата в нея никога вече не възвърна истинските цветове на детството. Децата пораснаха и излетяха, с полета на волните птички от гнездото, и розата бавно започна да залянява, докато накрая увяхна.

През годините Цвета продължи да вижда цветята в хората. Тя забелязваше как те ги късат и ги подаряват на други хора. Едни ги взимаха целуваха и благодаряха, други ги слагаха в хербарии, а трети просто ги изхвърляха в праха. Обидени и озлобени, с годините, хората подхранваха все по-бедна почва за

своите цветя и те, покосени от болката и изтерзани от мъката, навеждаха своите цветове и умираха. Един ден и от нейната почва не порасна нищо. Розата бе загубила своя корен.

В този ден Цвета разбра защо възрастните нямат цветя...

Една безделна сутрин на вратата се позвъни. През годините Цвета беше изгубила Надежда. Двете бяха отраснали от деца, но животът ги раздели, и всяка пое по своя път. Днес приятелката ѝ стоеше усмихната на нейния прахен праг. Когато очите им се срещнаха – Цвета онемя. Надежда ѝ поднасяше цветете... своето цвете. Нима тя беше запазила в себе си онова красиво растение, което носеше от дете?

Когато се прегърнаха, те се разплакаха. Сълзите за миг отмиха времето и изминалите самотни години се измъкнаха на пръсти, за да не се завърнат никога вече. Двете си обещаха да не се разделят и да споделят останалите им дни на тази Земя.

Надежда живееше недалеч от града, в малко селище, сред природата. Там, заедно с други хора, споделяше всичко – храна, дом, настроение, живот. Тя покани Цвета, и тя не се поколеба. На другата сутрин първият слънчев лъч озари пътя им.

Тук, сред природата, далеч от шума на града, стари и млади живееха заедно. Едно голямо семейство от братя и сестри, чийто цветя кимаха към Цвета за добре дошла. Когато ги видя тя не успя да сдържи сълзите си...

Всяка сутрин всички се събираха на близкия хълм, за да посрещнат изгрева. Облечени в бяло, те танцуваха със Слънцето, а песента им, с припева на птиците, събуждаше заспалата Природа. В селището Цвета забрави за себе си и заживя живот за другите. Тя помагаше в общата кухня, носеше вода, работеше в градината, а вечер край огъня слушаше отдавна забравената мелодия на цветята в своите нови братя и сестри.

Така измина година. Една сутрин, издигнала ръка в поздрав към Слънцето, Цвета усети в себе си потрепване. То беше нещо различно, нещо дълбоко забравено, но и нещо до болка познато. В нея отново се разбуди онова желание да раздава своите цветя на другите. Това желание я озари с Божествената Светлина на Любовта, която огря студената ѝ почва. Мъртвия корен потрепери и съживи замръзналите си сокове в нов порив за живот. С всеки изминал ден, в Цвета този живот покълваше и растеше, докато накрая срамежливо разтвори цветовете в една искряща в бяло роза.

Тази бяла роза Цвета назова „Надежда“.

до тебе бях,
зад тебе.

пред теб стоях,
около теб.

макар Душата ми да стене,
аз зная – няма грях.

повтарям:

НЯМА ГРЯХ!

- слeдитe нa животa

Един ден

се замислих върху колко неща се фокусира вниманието ми в рамките на един час, за един ден, месец или година. Потресох се, щом си представих тези неща за един живот. Някои от тези спомени, притеглили съзнанието ми, се бяха разположили в него, създавайки дълготраен отпечатък. Тези „следи на живота“ настоячиво напомняха за себе си, като паметта ми „услужливо“ ги възвръщаше към живот и повтаряше преживяното, докато понякога не изхабеше до крайност психиката ми.

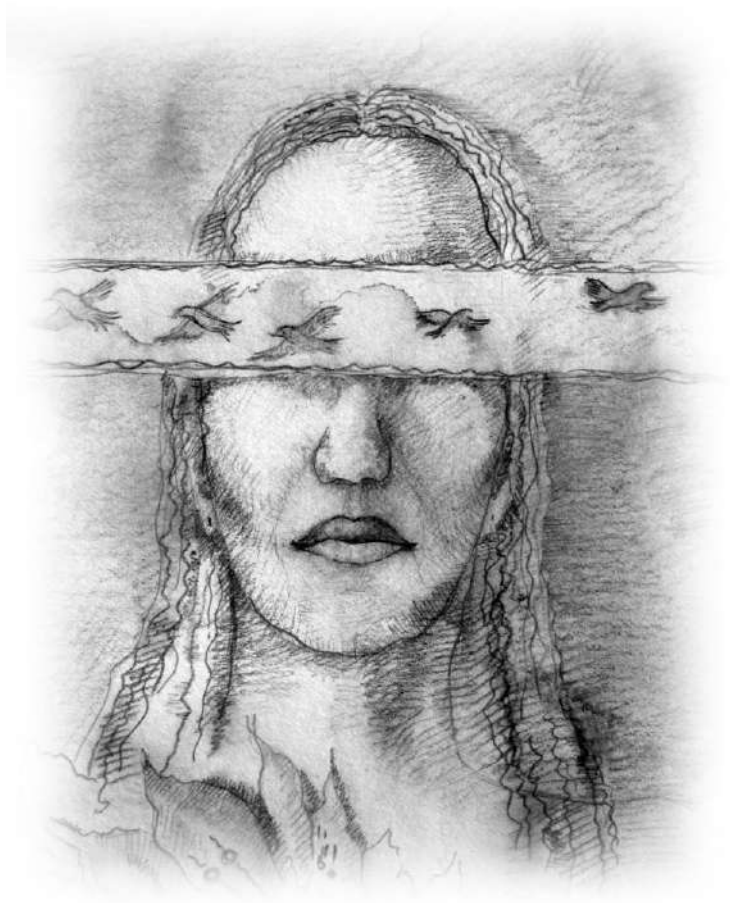
Тези спомени идваха на глутници, като изгладняли вълци, издебваха моята слабост и захапваха Душата ми, а аз гледах като на кинолента, без да мога да противостоя. До един ден, когато на прага на изтощението, с последни сили вдигнах очи и се взрях в тях. Опитах се да разбера тяхната болка, опитах се да ги видя, опитах се... да ги погоя с поглед.

Изведнъж, те изумени се спряха, отпуснаха захвата и засрамено се отдалечиха, отнасяйки по капка кръв от мен... до следващия път.

Този ден ясно видях, че тези натрапчиви следи са дъщерите на моята болка и унижение, синовете на моята ревност и гняв. Всички те, производни на едно чувство, всички те, с един-единствен неизчерпаем родител – страхът. Страх да не изгубя някого или нещо; страх да не се повтори отново определено преживяване; страх да приема другите, и най-вече – страх да простя на себе си.

„Следите на живота“ са изтеглена, забравена, изгубена моя енергия. Осъзнаването ми бе деня, в който аз си я поисках обратно...

оградите са само
и единствено
в теб!

- птицата, наречена „любов“

Една сутрин

го събуди тайнствен шепот. Той отвори очи и се огледа. Живееше сам, а на съседите по-скоро им прилягаше високоговорител, отколкото шепот. Когато погледна бавно зад пердето, дъхът му се стаи и секна. Красотата бе избрала неговия пращен и занемарен балкон, огрян точно тази сутрин от усмихнатото слънце. Там, кацнала на парапета, нежно го чакаше най-прекрасната птица, която някога бе виждал. Окраската по перата беше съчетание на любимата му комбинация от цветове, а очите... тези очи, той виждаше толкова пъти насън, но никога досега не ги срещна. Тези очи покоряваха и обещаваха, смееха се, но и бяха замислени и дълбоки по онзи начин, който дори великите художници можеха само да загатнат в картините си. В него избухна неудържимо желание всеки ден да вижда тази птица, която винаги е познавал и чакал. Бавно и внимателно взе няколко трохи, отвори безшумно вратата и ѝ ги предложи.

Така започна тяхната връзка...

Отначало той я чакаше нетърпеливо, дори и в мразовитите утрини, като незнайно как се будеше малко преди тя да долети. Почисти терасата, която грейна като нова, учудена от неприсъщото му усър-

дие. След време реши да даде име на птицата и то веднага затрептя пред очите му. Нарече я *Любов*, защото любовта му към нея растеше с всеки изминал ден, но заедно с това, като от нищото, започна да расте и едно друго чувство, на което в началото той не обърна внимание.

С всяка изминала среща, с любовта, покълваше и тревогата, че някога птицата ще си отиде. Това бавно, но сигурно започна да не му дава покой и той накрая изгуби съня си. Една нощ, малко преди утрото, скочи и седна в леглото. Звездите му бяха предложили решение...

На сутринта, когато *Любов* му се усмихна с безгрижието на младостта, той привързва малка лента в любимия му цвят за крачето ѝ. Там бе написал просто *Моята Любов* и се бе подписал. Това го успокои за малко и той дори успя да заспи същата нощ и да сънува, че лети заедно с нея. След няколко дни се сети, че подписът му е без значение и прикачи на другото ѝ краче още една лента в същия цвят, където добави името и адреса си, в случай че *Любов* се изгуби и някой я намери. След няколко дни добави следваща, на която поясни, че той се грижи и я храни, след това друга, в която заплашваше, че всеки който я доближи, ще си има работа с него. Така лентите се превърнаха в хоби. Вечер, преди да заспи, подготвяше ново условие и на сутринта го привързваше. *Любов* все по трудно долиташе от увеличаващия се товар на прикачените разноцветни ленти, изтегляни една по една като нишки от паяжината на неговия страх.

Един ден се събуди по-късно, защото вече бе изградил навика *Любов* да го чака. Когато излезе на терасата веднага осъзна, че този ден ще запомни завинаги. Наложил се да се подпре на вратата, за да остане прав. Пред очите му, по цялата тераса, разпилени от вятъра и изкълвани от нуждата, го чакаха неговите условия. Когато се наведе, капките кръв по тях се отразиха в сълзите му и обляха сърцето му, като последни спомени от *Любовта*.

Тогава вдигна очи и от много време насам за първи път се огледа. Едва сега, дълбоко в себе си, той „видя“. Около него всички птици летяха с привързани разноцветни ленти...

с крилете на годините

желанията

като птици

отлетяха...

- камък и езеро

З

агледан

в камъните, налягали под неподвижната повърхност на едно от седемте рилски езера, размишлявах как да приема неприемливото, с което често ме сблъскваше живота. Така и не усетих появата на КаЯн. Той седеше на съседния камък, взираше се в повърхността, а мислите му идваха към мен на крилете на топлия полъх на изгрева.

– Водата няма очаквания. Виж, повърхността на езерото е тиха, гладка и спокойна. Тя приема камъка, хвърлен в нея, без учудване и обида, изпълнена със смирение. Разтваря обятията си и го прегръща. Измива налепите кал от него, пречиства го и му осигурява убежище в своите дълбини. Водата не обвинява камъка за нищо, не му се сърди, не го обижда и отхвърля. Тя е майката, която приема обратно дълго чакания си блуден син, без условия и въпроси, без да търси виновник за случилото се, без да съди. Водата не насочва гнева си към скалата, от която камъкът се е отчупил, или към детето, което го е хвърлило. Водата е благодарна и приема това за дар, защото знае, че така получава възможност да пречисти агресията на камъка, да го успокои и утеши, да му даде пример за равно-

весие. Тя ще го излекува с търпение, а той ще ѝ даде възможност за това. Водата ще го обгради с разбиране и спокойствие, а ще получи непредвиденост и динамизъм, които провокират дълговечната ѝ застоялост и пречистват тинята от нея.

Каян замълча. Мислите спряха. Няколко мига тишина набраздиха гладкия гръб на езерото. После мъдрецът продължи:

– Виждаш ли, това е истинският баланс между хаоса и реда. Естествената симбиоза на Творението, която гласи: „Търпението е липса на очакване. Обидата – възможност за разбиране.“ И ето, утре измитият, уравновесен и наместен камък ще се огледа във водата и ще разбере, че тя е била само огледало, позволило му да види – себе си...

на небето

отново

има

звезди!

- 2112 г.

— **Т**ази нощ няма звезди.

- Какви звезди? Спортни звезди, музикални, кинозвезди?
- На небето.
- Не помня някога изобщо да е имало звезди.

Мъжът седеше отпуснат в меката лежанка, унесен във филма, който се проектираше в съзнанието му от холограмния апарат. Въпросите на дъщеря му винаги се втурваха изневиделица точно на най-интересното място. Това го разсейваше, но и знаеше, че ако не отговори, тя не само няма да престане, но и ще се разсърди. Затова бе изградил навика да поддържа разговора, без да участва в него. Последва дълга пауза и, точно когато реши, че тя отново е заспала, долетя:

- Тогава откъде зная за тях?

Начинът, по който тръгнаха нещата, не предвещаваха скорошен край. Все пак реши да я успокои и да насочи разговора към познати неща.

- Сигурно си сънувала.
- Не може да съм сънувала толкова много звезди — сърдито отговори тя.

Този номер отдавна ѝ беше омръзнал. Тя отдалече разбираше накъде я води баща ѝ и това изобщо не ѝ харесваше. Негодуванието изпълни детските гърди и постепенно тръгна към очите, където започна да се превръща в малки кристални капчици влага.

Той подсъзнателно усети, че нещо не е наред. Връзката между двамата беше толкова силна, че те можеха да се разберат и без думи. Трябваше да стане и да я успокои. Въздъхна и с нежелание остави холограмния шлем. Изключи устройството и тръгна към креватчето. Седна до малкото момиче и примирено попита:

- Как изглеждаха звездите в съня ти?
- Като обещания.

Този неочакван отговор го притесни. Той пораждаше много въпроси. Така разговорът щеше да продължи до сутринта. Трябваше да промени посоката и да я приспи.

- Миличка, всяка нощ гледам небето и то винаги е тъмно и празно.

Това беше самата истина. От години, поради плътния слой на смога над града, никакви звезди не се виждаха. Откъде можеше да знае тя за тях? Та дъщеря му дори още не можеше да чете?

- Нееее... тогава не беше тъмно.

Усещаше нейното упорство. В него, то незнайно как, се отразяваше, трансформираше и много бързо растеше. Тръгваше нагоре, издуваше гърдите и рязко нахлуваше в главата му, за да излезе под формата на твърд метален глас, който водеше винаги до един и същ ефект – край на разговора:

– Това е било само сън! Тези твои звезди са само една илюзия! Там няма нищо и никога не е имало! Можеш ли да го разбереш!?

– Да, татко. – Тя се обърна към стената и прегърна плюшената катерица.

Той се спря, замълча, замисли се, след което се наведе да я целуне. Влагата по бузите ѝ го сепна. За кой ли път бе прекалил. Кълбото на гнева се разтопи мигновено и на мястото му нахлу помитащата струя на разкаянието. Погали я по главата, докато мислеше какво да каже.

– Прости ми! Хайде вече да спим.

Остана до нея, докато чу равномерното ѝ дишане. Бавно се пресегна и изгаси лампата. После тихо се изправи и понечи да си тръгне. Почти на прага на вратата нейните думи го застигнаха:

– На небето отново има звезди...

7

притчи

водата и душата—
те са Цяло

и Цялото е
без начало.

- к а п к а

- Е

дна капка,

частица от безбрежния океан, започна да си представя, измисля и сътворява неща. Те бяха толкова реални, колкото е дъгата, извила се над синия гръб на океана. Скоро тя разбра, че всички останали нейни събратя правят същото и си пожела един ден и те да разберат за нея. Когато започна да сътворява, *Капка* бе допусната да вижда мислите на останалите и дори да участва в тях. Започваше невероятна игра...

Докато другите сътворяваха песъчинки, корали и водорасли, *Капка* реши да се изяви. Тя дълго мисли и накрая сътвори... цяла малка рибка; рибка, в която не липсваше нито една подробност. Това наистина бе грандиозно постижение и всички други затаиха дъх, за да наблюдават фантазиите на гордата *Капка*. Скоро творението бавно се размърда. Рибката отвори очи, раздвижи хриле, удари с опашка водата и в мислите на *Капка* започна да плува из дълбините на огромния космичен океан. В един момент мама *Капка* пожела да усети какво е да плуваш в океана. Тя отдели от себе си още по-малки капчици, миниатюрни атоми вода, които изпрати в измислената своя рибка. Тези нейни рожби веднага станаха част от измислените ор-

гани. Един атом се настани в окото, друг в сърцето, трети в хрилете, а най-палавите заблестяха с разноцветните отенъци на люспите. Залутани в играта, атомите набързо забравиха за своята майка. Толкова се увлякоха в новата си роля, че започнаха да възприемат като същинска реалност рибата, заедно с всичките ѝ органи. Като атоми-близнаци дори започнаха да си влияят помежду си. Когато атомът в окото съзреше нещо, това се отразяваше и на атома в мозъка, оттам и на останалите атоми в останалите органи, чак до палавниците в люспите.

Докато живееха в рибата, атомите не помнеха нищо за света извън нея. Не подозираха нищо за своите събратя в песчинките, в коралиите, във водораслите и дори в небето. След време *Капка* започна щателно да планира жизнения път на своите рожби. В живота им тя заложи определени възлови точки – например, кога да се родят, кога да се размножат, кога да умрат и да се завърнат отново обратно при нея. Тя знаеше целия им път предварително, докато за децата животът беше обвит в тайни и предизвикателства.

За *Капка* времето не съществуваше. Нямаше минало и настояще, нито бъдеще, защото тя знаеше всичко. За атомите времето беше определящо. За тях то се развиваше линейно, с неумолима бързина. След смъртта си те, обогатени с опыта от преживяното, се завръщаха обратно в мама *Капка*, с което увеличаваха ней-

ното съзнание до момента, в който тя щеше да се пукне и да се слее отново с океана.

Каян замълча, след това продължи:

– Всемирът е огромен океан. Той е безбройните капки и всяка *Капка* е Той. Всяка *Капка* Го съставлява, но и Го олицетворява. Излъчва Го, представя Го, живее Го. Ние живеем Цялото и То живее нас. Животът е безкрайният кръговрат на Божествената мечта, която се реализира чрез нас, докато ние реализираме своите мечти чрез нея. Едното се влива в другото, за да го поеме обратно в себе си и да станат накрая двете едно ЦЯЛО, каквото изначално са били.

и Бог е вън,
и Бог е вътре
в един естествен кръговрат –
и няма свят,
и няма утре,
а само код, и звук, и цвят.

- променя ли се Бог?

– **В**еднъж ми каза,

че Бог постоянно се развива и променя. Вече осъзнах, че времето отчита обстоятелствата или промените, които се случват. Това поражда събития, които от своя страна създават минало, настояще и бъдеще. Но в същото време при Бог няма време, няма минало и бъдеще, а само СЕГА. Не означава ли това, че нищо не би трябвало да се случва и че Бог не се развива? Няма ли тук противоречие?

Каян ме погледна, усмихна се, после отговори:

– Бог обхваща всичко, побира в Себе Си всичко. Той е бременен с потенциали. Самият Той е един огромен потенциал, съдържащ неизброимо множество по-малки. Представи си един съд, в който можем да излеем всякакви смеси – топли, студени, сладки, горчиви, такива, които не се променят, но и такива, в които с времето настъпват промени – например ферментират. Всички тези процеси протичат вътре в съда, но той като цяло, в същината си, остава неизменен. И понеже и съдът и всичко в него всъщност е една и съща Светлина, то говорим за заемане на различни форми от едно и също не-

що – или иначе казано – за разгръщане на потенциалите му. Точно, както ледът може да заема всяка форма и в същото време винаги остава в същината си само вода.

Не можем да разбера.

– Значи Бог не се променя?

– Да смятаме, че Бог се променя или не се променя, означава да мислим за Него като за човешко същество, каквото Той не е. Ще се опитам да ти го кажа в едно изречение. Това е твоят начин да ме разбереш:

БОГ Е НЕПРЕКЪСНАТО ИЗМЕНИМ В
ПОТЕНЦИАЛА СИ
И НЕПРОМЕНИМ В СЪЩИНАТА СИ.

слънце, въздух и вода
моят екипаж.

аз съм кораб –
може би реален,
може би мираж.

- корабът на душите

— П — представи си един кораб —

започна Каян и аз затворих очи...

Огромен кораб излизаше от пристанището на Острова на Светлината, за да заплува сред океана от звезди и пулсари, мъглявини и планети. Те се оглеждаха в него, блещукаха и примираха. Някои изчезваха, други се усмихваха подканящо, галени от прибоя на космическите течения и вълни, които поддържаха безкрайния ритъм на Всемира. Корабът плуваше уверено, заредил трюмовете си с онази вродена Любов, която е толкова могъща, първична и безусловна. Дни наред той пореше вълните. Екипажът му напразно се взираше в далечината, за да открие очертанията на желани брегове, хълмове и планини. Напразно се заслушваше в полъха на вятъра с надеждата да дочуе забравената мелодия на птичите песни или тихото шумолене на листата, да види картината на живота, която се раждаше във въображението на екипажа.

Един ден, в далечината се появи малка точка. Тя постепенно нарастваше, за да добие очертанията на самотен остров. Корабът се насочи натам и скоро наближи и спря на няколко мили от сушата.

- Какво би направил в желанието си да изследваш този остров? – въпросът на Каян ме извади от унеса на видението.
- Бих доближил кораба до острова – замислено отговорих.
- Помисли, така корабът може да затъне в плитчините.

Наистина не бях помислил за това. Около острова се виждаха скали, които подаваха зъбери над водата и вещаеха неприятности.

- Какво би направил? – настояваше Каян.
- Ще изпратя лодка.
- Лодка – усмихна се мъдрецът.

В този миг от кораба се отдели малка лодка, която веднага уверено се насочи към брега. Когато го достигна, тя избра малък залив, акостира и спря.

- Теченията ще отнесат лодката и тя скоро ще се завърне отново там, откъдето идва. На лодката ѝ е нужна котва. Обърни внимание – продължи мъдрецът, – котвата е свързана с лодката чрез верига.

Макарата се раздвижи, веригата издрънча и котвата пое бавно надолу към водата.

- Нима все още не разбираш? Това е структурата на самото Творение.

Изведнъж в съзнанието ми проблясна мълния, която с един замах подреди всичко. Аз осъзнах... *Корабът* представляваше родителската душа, която се отделя от Бога и тръгва да изследва и придобива опит, който да върне обратно в Създателя си. *Лодката* е фрагментът, индивидуалната Душа на всеки един от нас, отделила се от голямото, която и непрекъснато желае да се завърне обратно на *кораба*, там в своя изначален дом. За да се задържи и за да се заземи ѝ е нужна *котва*. Тази *котва* е егото, което приземява и задържа *лодката* на точното място, в точното време.

– Между егото и Душата има една верига – усмихна се КаЯн, – която вие наричате *Личност*. Всички предишни Личности, които вече са живяли живот и са добили опит, оставят свой отпечатък под формата на всяка една брънка, от която е съставена веригата. Макаратата, която наляга, отпуска и движи Личността, е твоят... Висш Аз.

Най-сетне съзнанието ми, освободено от догми и предразсъдъци, прозря. Докато Личността и котвата се намират под водата, макаратата остава горе, в другото измерение. Тънката водна повърхност е границата, която отделя този от онзи свят. КаЯн прочете моите мисли, погледна ме и продължи:

– Докато живеете има случаи когато котвата се откъсва от веригата и лодката остава без своята връзка с живота. Тогава не можете да се адап-

тирате, да понесете света, който сте избрали да изследвате, в който сте се въплътили, за да живеете. Носите се по течението, като безуспешно се опитвате да се завърнете на кораба. Създавате свой, илюзорен свят, в който се затваряте и изолирате от всичко и всички.

Друг път бурите на живота късат веригата ви и тя заедно с котвата потъва в пясъците на дъното на съществуването. Огледай се, днес повечето хора влачат по дъното своите скъсани вериги. Там, на дъното, отдавна е изтрит споменът за онова, което остана над водата; споменът, че там горе има една лодка, която е вашата забравена същност. Тя стои и търпеливо чака сетния ви ден, в който ще се завърнете при нея.

Каян дълго мълча, след това продължи:

– Животът винаги има начало и край. Когато накрая изпълните това, което сами сте предназначили, в онзи свят, който е над повърхността, макарата започва да навива и събира веригата, да вдига котвата, за да прибере Личността в лоното на Душата. Човекът, изследвал дъното и събрал опитността, се завръща в своя дом. Душата, която е усвоила знание, спомени и преживявания, се отправя към своя Създател, за да му благодари и да му ги даде, за да може и Бог да преживее това, което създава и твори.

Отвори широко очи и виж –
това е самият живот.

смъртта идва тихо
на пръсти,
за да прибира самотни души,
подарили на някого
кръста си.

- гората и хората

създателят създава и осигурява !

След тези думи пред очите ми се разстла гъста гора. В нея растяха различни дървета. Високи борове извисяваха стъбла към Слънцето. Широкостволни дъбове впиваха корени надълбоко в земята. В подножията им храсталаци се гушеха и увиваха, примирили се със сянката, която хвърляха короните на големите им събратя над тях. Гласът продължи:

– На всички е даден достъп до Слънцето, но някои искат да го достигнат по-бързо от другите. Те източват снага нагоре и нагоре и тя изтънява с всеки неовладян порив. За да балансират неукротимия растеж, корените им се спускат вертикално и пропускат възможността да се сплетат с корените на съседните дървета, за да заякнат. Най-здрави са тези, които не бързат. Тези, които са овладяли стремежа и са открили умереността на растежа и развитието си. Те пълнят с живот стъблата си и ги уплътняват със силата на смирението. Корените им се протягат към съседите, като им подават ръка и в радост, и в тъга. Така се вплитат и укрепват, за да издържат на изпитанията на времето.

В този миг се изви вятър. Той разклати върховете на боровите и отшумя в ниските храсталаци. Последва нов по-силен порив, след него още един, който прерасна в следващ и следващ. Светкавици разцепиха небето и трясъкът от гърма отекна надълбоко в корените на дърветата. Вятърът се засили и прерасна в буря, която започна да набира сила от скупчените плътни черни облаци. Бурята развихри ураган, помитащ всичко и всички. Тънките стебла се прекършваха, някои направо се изкореняваха и повличаха ниските храсталаци във водовъртежа на стихията. Вихрушката обви гората и в страховитата фуния на яростта изчезна идиличното благополучие.

Ураганът се вихри часове, докато постепенно утихна и се отдалечи. От гората не беше останало много. Прекършените борове тъжно опираха чела в земята. Одрипялите храсти едва напомняха за себе си. Огромни площи от гората бяха изчезнали и на тяхно място зееха черни дълбоки дупки като кратери на отдавна застинали вулкани. Единствено в един ъгъл на гората, скупчени един до друг и един в друг, сплели корен в корен, стояха дъбовете, като спомен за това, което някога беше гората.

– Хората са като дърветата – продължи гласът. – На всеки е дадено толкова, колкото трябва, но повечето искате още. Източват шия към блясъка на парите и силата на властта и скоро врътат ви изтънява и се накланя в раболепен поклон. Завистта покосява чистия порив, а злобата го затъмнява. Така забравяте да подадете ръка на

този до вас и да сплетете мисли в едно, за да бъдете заедно, когато придойдат бурите на живота.

Всеки народ има свой корен. Този корен е в мислите, които изграждат модела, по който живеят хората. Тези мисли вибрират на определена честота – честотата на корена. На вас, българите, са дадени не един, а два корена. Единият е в мисълта, а другият е в кръвта. Кръвта на дедите ви, с която е напоена вашата свещена земя. Когато се раждате, вие се свързвате, и с мислите на родените вече тук, и с кръвта на тези, които отдавна не са до вас. Защо си позволихте да забравите това? Нима не помните примера на тези, които си отидоха? Защо продадохте завета на хората, които живяха тук преди вас? Когато пресечеш корените си и избягаш оттук в името на илюзорна значимост и богатство, кръвта пресъхва, а мислите се разпиляват. Така човекът губи род, цел и посока и постепенно Душата му залинява. Да забравиш кой си, откъде си и какъв си, означава да забравиш защо си се родил на тази земя.

Гласът се извиси и доби едновременно топлина и твърдост:

Не губете децата си,
защото нито вие ще си го простите,
нито земята ще ви го прости.
Бъдете духовно богати
и материално осъзнати!

Бъдете смирени,
защото в смирението
е вашата сила!

- смирението е сила

– П – постепенното

овладяване на желанията изгражда траен и стабилен контрол над тях. Това се осъществява чрез един основен метод – метода на самонаблюдението. Смирението те измества от произволните пътища, които поемаш, подтикнат от силата на желанията и трайно те поставя на пътя, на който е твоята Душа. Смирението е сила, защото когато противодействаш на тласъците на желанията, ставаш независим от тях и излизаш от постоянния им кръговрат. Смирението дава възможността да разграничиш желанията на тялото от желанията на Душата. Когато изчистиш тази граница в съзнанието си, ще откриеш, че почти всички желания са свързани с тялото, но дълго са били замаскирани като желания на Душата. Запомни – желанията на Душата са винаги нематериални. От тази позиция лесно ще разграничиш гласа на тялото.

Каян замълча, като чакаше моя въпрос. Аз също мълчах. Мъдрецът прочете мислите ми, усмихна се и продължи:

– Разбира се, това съвсем не означава да се превърнеш в аскет. Душата е тук, програмирала

да преживее определени ситуации и да премине определен път, като работи именно върху желанията на тялото. По-скоро става дума за постепенно овладяване и смирение, постигнато чрез непрекъснато наблюдение над желанията. Така стигаш до източника им, до мястото на тяхното зараждане. Постигането на смирение е дълъг и бавен процес, различаващ се от аскетизма по това, че на Душата не се налагат насилствено правила, а всичко се постига с лекота и с време, но и с неотклонна последователност. Крайният резултат е достигане на точката на безразличие към желанията. Това е моментът на пълната свобода, когато Личността е изпитала всичко, което е пожелала и е достигнала равновесие между тяло и Дух. Оттук натам пред теб ще се отворят много врати, скрити досега зад пелената на желанията. Зад тези врати чакат нови хоризонти – различни и неподозирани, които ще те поведат по безкрайната спирала на духовния растеж.

Любовта е най-прекият път
към Бога.

всеки път, когато проявяваш Любовта си,
ставаш по-малко човек

и повече
БОГ.

- каменната Душа

т няколко дни

се колебая да се намеся в решението на друг човек, като дам непоискан съвет. Страхувам се, че той би сбъркал или просто не би видял най-правилното, според мен, решение. Желанието ми е в крайна сметка да победи Любовта.

Каян бе седнал безплатно до мен на дървения мост над каменната река, тъжно ромоляща под тежките витовски морени. Прегръщаше ме през рамо, слушаше търпеливо и, когато свърших, известно време мълча, след което ме погледна и каза:

– Ако има победа, има и победен, а това няма как да се случи с Любовта, защото тя не участва в състезания или битки. Любовта може само да разбере, да приеме, да обича.

– Но точно това искам и аз.

– Като направиш ти избора, вместо него ли? – усмихна се мъдрецът. – Виж, свободната воля е възможност за свободен избор. Тя е продиктувана от висшата Любов на Твореца; тя е Неговия върховен подарък. Да убеждаваш някого в нещо, е да налагаш своята воля. Наложена воля не е свободна воля. Наложен и свободен избор са две противоположни понятия. Свобод-

ният избор е изразът, проявата на Душата на всяко същество, а тази проява винаги е лична. Разбираш ли, самият личен избор е проявата на Любавта. Наложеният избор е опит за контрол – израз на изгубената Любав. Изгубената Любав е прекъснатата връзка с Душата, с Духа, с основния принцип, върху който е изграден Всемирът. Изгубената Любав се нарича страх.

Той стана, обърна се и проектира в съзнанието ми вертикалния воден стълб на фонтана.

– Ако се опиташ да ограничиш водата, тя ще намери друга посока и ще тръгне дори към небето.

Разбих всичко, но ми трябваше време да го осъзная и приема. Той се взря в мен и, усещайки състоянието ми, се усмихна и започна:

– Високо в планината, под огромни каменни морени, тече река. Преди хиляди години тя се разливала чиста и свободна, радвала се на слънчевите лъчи, които с утрото я прегръщали с обич, а в края на деня я целували за лека нощ. Реката дни и нощи играела с падналите листа, посрещала горските животни и вихрела във водоскоците си дребните рибки. Небето оглеждало своите облаци и звезди в бистрото ѝ тяло и понякога изпращало поздрав, чрез яркото озарение на падаща звезда.

След време хората открили реката и така започнали нейните срещи с тях. Отначало те ѝ се радвали, сядали на брега и галели буйните водоскоци. Реката щедро благодаряла, като утолявала жаждата им и ги приемала в себе си, за да ги измие с прохладните си води. С годините, които за реката били мигове, хората се променили. Те започнали да изсичат дърветата от бреговете ѝ и да ги спускат по течението към близката дъскорезница. Реката се опитвала да утеша плачещите дънери, но така поемала тяхната болка и с времето тази болка оставила отпечатъка си дълбоко в нейните води. На долното течение на реката хората построили юзина и уловили буйните игриви потоци в ризата на усмирението. После променили коритото, за да напояват земите си. Така бавно и полека реката станала различна. Променена отвън, тя започнала да се променя и отвътре. В нея покълнала тъгата, породена от хората и от света. Там където преди имало Любов, сега се настанили страхът и болката.

Един ден планината, докато наблюдавала всичко това, се натъжила и заплакала с едрите капки на пролетния дъжд. Раменете ѝ се разтресли в ридания и част от близките скали се втурнали да прегърнат речното корито. Тогава реката разбрала, че планината може да я скрие. Тя отправила призив за помощ и планината откликнала, като позволила на морените да покрият бистрото тяло на нейната посестрима. Го-

дина след година, морена след морена, планината изпращала камъни, за да защити реката от хората. Реката приемала морените, като давала на всяка от тях името на своите спомени, на изгубените радости и получените рани. Първата нарекла „любопитство“, втората „убежище“, третата „защита“, на следващата дала името „превъзходство“, следвали „гордост“, „коравосърдечност“, „безразличие“, а последната... нея просто назовала „нелюбов“.

През зимата, морените се превръщали в ледници и само краткото лято в планината успявало да ги разтопи и лъчите на слънцето за малко се отправяли да погалят реката, но срещали оголените камъни. Всяка от морените, в зависимост от името ѝ, дадено от реката, отразявала по съответен начин слънчевия лъч и той разсеян и изкривен едва достигал до водата. Така реката започнала да възприема света през своите морени. Той вече не бил онзи светъл и щастлив свят, защото бил скрит в сянката на гордост и безразличие, страх и болка, коравосърдечност и нелюбов.

След години хората построили дървен мост над морените и нарекли това място „Каменната река“. Когато седнеш на този мост днес и се заслушаш в тъжният ромон на реката, ще разбереш, че тя носи друго име...

Каян замълча. Времето след него също. Измина цяла вечност. Накрая мъдрецът стана, вдигна ръце и от тях се спуснаха надолу две успоредни ленти:

– Питаш ме дали да дам съвет. Виж, животите са като нишки, преплетеш ли ги, образуват възли, които някои наричат „кармични“. Тези възли са проявата на страха и на контрола, които се зараждат в основата си от невинността на дадения съвет, който преминава в „аргументираното“ убеждение и накрая завършва с наложения избор. Да обичаш, означава да позволиш на всеки да изразява себе си по *най-неговия* начин. За теб отговорът винаги трябва да е в едно изречение, за да го запомниш и разбереш. Сега той е:

„Не очаквай Любвта да побеждава, очаквай само – да освобождава.“

- дух и материя

нямаше нужда от моите думи, за да разбере какво мисля. Аз имах нужда от неговите, за да осмисля онова, през което преминавах. Той често ме посрещаше с притчи. Някои забравях, ала други оставяха дълбоки и незабравими следи в съзнанието ми. Това бяха притчи, уловили моментното състояние на мислите ми; притчи, които неизменно даваха отговор на дълго таени въпроси, родени от тъгата и болката на преживяното. И този път, когато седнах до него, без да ме попита, той знаеше защо съм тук и от какво се нуждая. Мъдрецът ме погледна и аз усетих мислите му:

– В началото Духът и Материята били брат и сестра. Милиарди години Творецът проектирал създаване, в което да ги приюти и съвмести. Реализацията на проекта възложил на своите помощници – Боговете Сътворци. Един ден те се събрали при своя Създател и представили резултата от дългогодишния си труд. Бог огледал от всички страни предложеното му създаване, което стояло бездиханно и в чийто очи животът бил застинал. Доволен, ТОЙ приел работата на своите помощници, след което се обърнал, надникнал в замръзналите очи и вдъхнал живот.

Духът и Материята станали едно, за да се роди човекът.

КаЯн ме погледна и след като не последва въпрос, продължи:

– След като Бог създал хората, решил да ги изпрати на най-красивата планета. Избрал за техен дом зелена градина, която се къпела от буйните води на три реки. Слънцето галело и топлело тази райска обител, която станала родина за хората, тяхната опора и защита, тяхната земна майка. Минали години, годините прераснали във векове, а вековете в хилядолетия. Развили се и се множили хората. Скоро в едните отекнал Духа и те го последвали на изток, а другите послушали Материята и тръгнали на Запад. Ден, след ден майката изпращала своите рожби със сълзи на очи, докато накрая останала сама с най-малкото дете на ръце. Тъгата заживяла в майчиното сърце, но то приело техния избор и нито за миг не ги осъдило или обвинило. Най-малкото дете растяло под грижите на майка си и станало мъж за чудо и приказ. Той поел грижата за своята майка заедно с очакването на своите братя и сестри.

Минали години и те един по един и един след друг, извикани от мъката по корена и от силата на земята си, започнали да се завръщат. Братът ги посрещал и им се радвал с чистотата на своето сърце. Те се прегръщали и плачели за

изгубените години и пропиляната младост. Една сутрин, когато Слънцето отворило очите им, всички се събрали и паднали на колене пред майка си. Тя дълго ги гледала и мълчала, сякаш да запомни навеки мига, когато децата ѝ отново са заедно. После станала, обърнала се към изгрева и им казала: „На изток Слънцето изгрява, на запад залязва, за да изгрее на сутринта в необратим кръговрат. След като вие заминахте, аз прострях ръце към небето и помолих баща ви да ми помогне да избира накъде да поема. Бог ми рече: „Както ти не делиш децата си на момчета и момичета, така Духът и Материята могат заедно и в разбирателство да съществуват. Запомни, където и да отидат, Братът и Сестрата винаги са били и ще бъдат ЕДНО, защото Духът е Материя и Материята е Дух“.

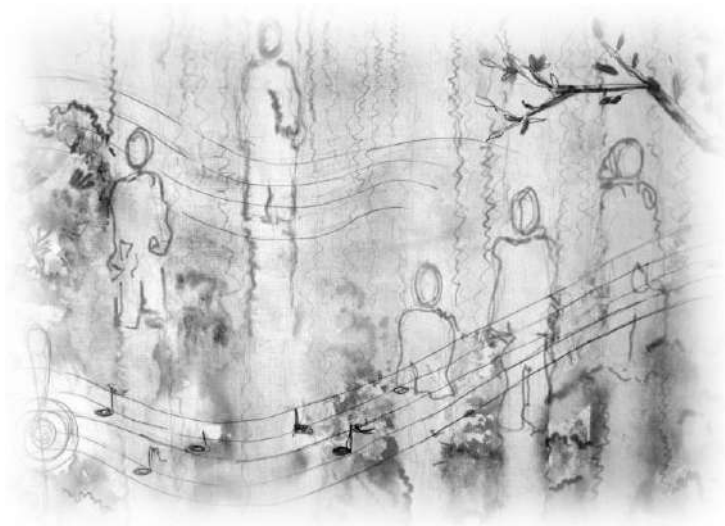
Каян замълча. Мълчах и аз. Обикновено след неговите притчи бях изпълнен с въпроси, ала сега имах само един:

– Как се е казвала тази майка?

– Майка България...

7 срещи

аз съм винаги до теб

трябва само да ми обърнеш внимание

- тишината като общуване

Вече не си спомням

откога се зароди любовта ми към тази свещена планина. Винаги, когато имах възможност, задълго се потапах в нейното прохладно лоно. Там намирах успокоение от напрегнатите дни, срещях сам себе си, оглеждах се, размишлявах и се опознавах, сякаш се виждах за първи път. Сега обаче нещата бяха други. Не отивах сам, а с хора, които почти не познавах. Те бяха на различни възрасти и от различен пол, но имаше нещо еднакво в погледите и в мислите им. Като птици от едно ято, думите им често се губеха, но те се намираха без помощта им и продължаваха леко и бодро да летят в избраната посока.

В подножието на голяма, оградена от величествени борове, поляна всички спряха. Привлече ни стар боров ствол, полегнал изпънат на слънце, който сякаш винаги е бил тук и ни е чакал. Седнахме около него. Постепенно разговорът секна, думите се изгубиха в близката гора, а погледите застинаха в ясно синьото небе. Така измина върволица от мигове, в която общувахме мълчаливо с планината, небето, ствола, тревата, с птиците и насекомите, и най-вече със себе си. Думите бяха без значение. Мястото бе без значение. Времето и то изгуби своето значение и замислено се спря.

Само усещането имаше значение...

На сутринта, станах и реших да посетя Каян, за да споделя с него преживяното, или поне да го почувствам отново. Случи се неусетно, между другите мисли. Когато ме видя, мъдрецът се усмихна. Погали ме по главата, постоя малко с мен, а след това, без да каже нищо ми помахаше и си тръгна. След няколко крачки спря, позамисли се, после изрече нещо, което в началото не разбрах. След минути думите се извиха като опашката на хвърчило, затрептяха, и се подредиха в изречение:

„Тишината е висша форма на общуване.“

Мъдрецът беше формулирал онова, което аз бях почувствал.

възприятието е утопия.

оригинали няма –
само... копия.

- многоизмерният аз

–3 а всяка планета,

всеки от вас има своя Родителска Душа, от която е отделен. Името на своята Родителска Душа, която разпъсква фрагменти за Земята, е СинТал. – КаЯн повтори това два пъти, след което се изгуби в спиралите на измеренията.

Планината изглеждаше заплашително висока, сурова и недостъпна. Скатът, по който трябваше да се изкачат, беше толкова стръмен, че по-скоро приличаше на отвесен. Поне времето смяташе да се задържи безоблачно. Постоянният вятър утихна и сякаш ги наблюдаваше с любопитство, докъде ще успеят да достигнат. Изкачването вървеше бавно. Облечени в типичните дрехи на тибетски селяни, опасани с дебели конопени въжета около кръста, двамата пълзяха нагоре, плътно прилепили лица и тела в голия зъбер. Често първият бъркаше в торбичката на пояса, в която имаше прах, който полепваше по ръката и пречеше тя да се изпоти и да се изпусне. Долу, пълноводната река вече изглеждаше като тънка синя нишка.

Не знаех къде отиват двамата катерачи, нито откъде у тях се бе взел този устрем, този хъс, който ги тласкаше нагоре и нагоре, без страх или умора. Ала ясно знаех, че единия от тях, този който често бърка-

ше в торбичката, бях аз – в едно друго време, на едно друго място, в един друг живот.

Най-после достигат целта. Скалната площадка е толкова тясна, че едва побра и двамата. Те не са изненадани. Изглежда, и преди са идвали до тук. От страни на площадката има малък отвор, който води в тесен пещерен коридор, навътре в скалата. Двамата уверено поемат натам. Аз ги следвам като съзнание, което едновременно е в единия от тях, но е и отстранено, откъдето наблюдава.

За моя изненада, вътре не е тъмно. Колкото по-навътре се навлиза, толкова отблясъците от скалите осветяват с призрачна светлина тесния скален коридор. Двамата вървят, без да спират. Учестеното им дишане се смесва с шума от стъпките и потъва във влагата по стените. Коридорът върви надолу, после нагоре, рядко криволичи и почти не се пресича с други. Вървят дълго. Накрая коридорът рязко свърши и те застинаха на прага на огромна пропаст. Дъното ѝ се губеше в тъмнината. Коридорът продължаваше отсреща, но дотам имаше поне сто метра бездна. Този развой ме изненада и тъкмо се чудех как ще премина, когато първият започна да заобикаля по периферията на пропастта. Не бях забелязал тесния скален перваз, случайно оформил се околоръст пропастта. Прииска ми се да усетя какво е и в този миг перспективата се смени. Почувствах напрежението, скалата, която допирах с лицето си, зейналата бездна под мен. Веднага се върнах отново в позицията на наблюдател. Усещането беше невероятно. Можех да наблюдавам

отстрани, но можех и да влизам в този от тях, който също бях аз.

Много внимателно, стъпка след стъпка, двамата обиколиха пропастта и излязоха отсреща, за да потънат в продължението на коридора. Тук вече бе по-леко и спокойно. Коридорът вървеше право напред, слабо осветен от скалните отблясъци. Не след дълго започна да се разширява и постепенно прерасна в малка зала, която преля в нещо огромно. Това не бе просто по-голяма зала, а висока кула с ширината на няколко стадиона. Подът стана гладко полиран, а стените се покриха с изсечени солидни пиластри. Двата спряха, сякаш не знаеха какво да предприемат. Стояха безмълвни и се оглеждаха. Точно когато си мислех, че са дотук, от единия ъгъл, през стената премина сянка. Тя се оформи в човешка фигура, облечена в дълго кимоно. Фигурата не стъпваше, а се носеше на около десет сантиметра над пода. Повече ефирна, отколкото плътна, тя леко се плъзна напред и спря точно пред двамата. След това се обърна, и като ги подкани, тръгна обратно. Усетих, че те я виждаха за първи път. Бяха изненадани и неуверено поеха след нея. Тя стигна до скалата и премина така, както беше дошла. Двата спряха като се чудеха как да я последват. В този миг отново влязох в единия.

Стоя пред стената. Всичко дотук – планината, зъбера, скалния коридор, дори и залата, го бях получил в медитация от фигурата с кимоното. Знаех, че трябва да дойда тук в посочения ден и час. Няколко пъти опитвахме с моя събрат, но про-

пастта ни спираше, докато накрая видяхме малкия скален перваз, позволяващ да я заобиколим. Първия път не се претрашихме да го преминем, но с времето любопитството надделя над страха и ето ни тук, в тази огромна зала. Но къде изчезна сянката? Как да я последваме – не зная. Ето тя се появи отново, за да ни подкани. Този път правя крачка към каменната скала и о.... чудо, скалата се разми и кракът ми навлезе безпрепятствено в нея.

Двамата неусетно се озоваха отвъд стената, където коридорът преля в гладко полирана, ярко осветена тръба, водеща към пространство на много нива. На етажите, (оформени като големи площадки) бяха подредени различни по форма и големина блестящи сфери. Натам ги водеше фигурата с кимоното. Само след миг се озоваха в една от тях. Тя се движеше през измеренията, без да помръдва от мястото си, като само променяше вибрациите.

Когато излязоха от сферата, пред тях се откри невероятна гледка. Намираха се на плаж, заобиколен от високи скали. Напред вода, докъдето ти стига погледът. На върха на една от скалите блестеше огромна сграда. След миг бяха вече там. Вътре ги посрещна човек, който беше... това не можеше да бъде. Това отново бях аз, но в друго време, в друго измерение и пак тук, на Земята, но в нейната далечна единадесета версия.

Наблюдавах отстрани как този мой бъдещ Аз седна срещу този мой минал Аз и двамата допряха главите си. След като установиха моментална телепа-

тична връзка, между тях започна обмен на информация. Реших, че трябва да опитам. Седнах до тях и тримата образувахме триъгълник. Веднага изравнихме честотите и между нас започна да тече поток от информация. Всеки преживяваше живота на другия за секунди, в един безконечен миг, във време, което бе извън времето. Моят живот се превърташе като на лента и се проектираше в тях. Това се случваше и с техните животи. Ние разменяхме отпечатьци. Личностите ни се сляха, за да изпитат това, което не бяха преживяли.

Усещах, че от трима ни катерачът, макар да живееше изключително скромно, преживяваше най-интересен и вълнуващ живот. Разбирах, че знанието те лишава от онази тръпка на загадъчността, на тайнствеността, на онзи момент, в който предвкусваш непознатото, което предстои да разкриеш. Осъзнах, че ние сме само фрагменти от онзи СинТал, който като част от нещо по-голямо, бе решил да разпръсне себе си в различни точки, в различно време, на различни места на тази прекрасна планета Земя. Разбирах, че както всеки един от нас преживява и връща преживяното към него, така и ние можем помежду си, докато все още живеем, да обменяме опит, отпечатьци, животи. Това бе колкото непонятно, толкова и естествено. Тази неосъзната многоизмерност е нашият забравен Божествен дар.

сянката на бора,
натежала от умора,

нежно приютила

спомени
за хора.

- спо мени под тепетата

Когато застанеш на върха

на едно определено тепе в Пловдив, в ясен и слънчев ден, можеш да се насладиш отвисоко на невероятната панорама на града. Погледът ти се простира безпрепятствено из цялата равнина чак до далечните, обвити в мараня полегати скатове на свещената планина Родоп. За настроението особено допринася липсата на хора около теб. В такъв момент усамотението е истинско и дълбоко. Тогава можеш да се взреш и да усетиш лекото раздвижване на въздуха, съпроводено с мек нашепващ глас, идващ от дълбините на притихналото съзнание; глас, който преминава през времето и измеренията, през материята и пространството.

Вече знаех за ПодИвелиус, градът съществувал преди хилядолетия под сенките на тепетата, който след природни катаклизми се бе възстановил в друго измерение, на същото място, но под повърхността на земята. Не написах в „Огнените кодове“ за този град, населен с хора като нас, потомци на последната раса земяни – расата с печата на Бога, която наследи атлантите. Така моето задължение към тях остана. Може би предстояха още срещи и още разговори, които ще излязат на един следващ етап. Днес започна една такава среща...

– Виждаш ли този каменен зид? Така строяхме и ние. Тогава, преди хилядолетия, възприемахме света по различен начин. Различен от този, по който вие го възприемате сега. Имахме по-ясно виждане. По-чисто знание.

– Това ли е голямата разлика между хората, живели тогава и ние, които живеем сега?

– Голямата разлика е в отчетливата и чиста връзка с Бог, която прави преживяванията много по-дълбоки. Днес липсата на такава връзка плъзга хората по повърхността на възприятието, без да могат да го задълбочат.

– Докъде се простира вашият град?

– Огледай се. Докъдето ти стига погледът.

Погледът наистина стигаше надалеч. Изглежда градът беше с огромни размери.

– Вие възплъщавате ли се?

– Ние сме възплътени. Също като вас живеем в тела и също като вас усещаме материята. Границата на измерения ви пречи да ни видите. Ние ви виждаме и усещаме. Изпращаме ви енергия през тепетата, които играят ролята на енергийни станции. Те я повдигат нагоре и я завихрят. Не всички хора на повърхността обаче я възприемат. Повечето подсъзнателно блокират енергията чрез мислите си.

– Каква е продължителността на вашия живот?

– Живеем около осемстотин години, след което се превъплъщаваме.

- Някои от вас превъплъщават ли се сред нас?
- Единици са.
- Поддържате ли връзка с останалите градове от мрежата Агарт?
- Непрекъсната. Общуваме, взаимодействаме, помагаме си.
- Какво мислите за нас, хората които живеем на повърхността на планетата?
- Изпитваме тъга... заради това, че сте прекъснали своята връзка с Бог. За нас вие всички сте си сложили тъмни очила и гледате към Слънцето, без да можете да го видите ясно. Затворени в една мрачна и студена стая, вие сте спуснали завесите, докато навън е топъл слънчев ден. Като души сте избрали да се въплътите по този начин, за да имате това преживяване. От тази гледна точка изпитваме и уважение към вас. Не всяка душа на енергийно ниво би се осмелила да избере такъв живот. Да дойде тук, в този свят, в тази тъмна стая, за да се опита да промени ситуацията, да повдигне завесата и да отвори вратата. Ние знаем обаче, че всяко нещо има край. След време ще отворите широко всички врати и прозорци. Ние сме с вас и ви подкрепяме. След определен етап ще започнете и да ни виждате. Сега заставам точно пред теб и усещам, че ти виждаш лекото трептене на моята енергия. Дотолкова можеш, но разбираш, че гласът ми е различен от твоите мисли, както и от гласовете на другите същности, които понякога разговарят с теб.

Това наистина беше така. Въздухът леко потрепваше в рамките на безцветен контур, очертаващ фигура на човек. Гласът също бе различен, по-млад, по-мек, по-близък и човешки.

– Как изглеждат предстоящите събития от вашата позиция?

– От много време насам всички се подготвяме за тях, защото знаем какво предстои. Работим по това да помагаме в настройката и регулацията на човешките емоции, за един по-плавен преход. Не случайно тук, в Пловдив, има толкова много котки. Те са наши помощници, ретранслатори на тази енергия, която прехвърляме към вас. Енергия, която преминава през телата ви и ги пречиства. Основна роля в това играят тепетата. Обърни внимание, че някои са по-полегати, а други – по-стръмни. Това е така, защото всяко изпълнява различна функция. Полегатите приемат енергия от финия свят и я заземяват, а островърхите излъчват честоти от ядрото на Земята нагоре към Космоса и звездите. Тепетата не бива да се застрояват, защото пречистват колективната мисъл на града. Когато са покрити само със зеленина и скали, те изпълняват най-добре своята функция. И тук проблемът не е в съответната сграда, а в мислите и емоциите, които излъчват нейните обитатели. Техните мисли влияят на енергиите, приемани или излъчвани от тепето. Тепетата са изключително важни за хармонията на Пловдив.

Да разрушиш тепе е най-голямата вреда, която можеш да нанесеш на жителите на града. Хората правят това, защото не осъзнават функцията, която изпълняват хълмовете. В самото начало тепетата бяха дванадесет. За съжаление сега са останали малко.

– Какво ще променят енергиите, които излъчват?

– Целта е колкото се може повече хора да преминат в по-високото измерение. Това е един изключителен момент. Там ние всички ви очакваме. Там ще се срещнем с вас. Там всички ще бъдем заедно!

когато повече не може
да понесе Слънцето,
човекът търси сянка,
за да почувства студа

и да потърси отново
Слънцето.

- изгубената планета

T унелът

на времето всмуква съзнанието ми и го завъртя по спираловидните канали, с които беше набразден. През цялото време виждам, че след края му започва гора, която ме очаква.

Облечен съм в масленозелени дрехи, здрави туристически обувки, раница със закачено за нея навито дълго въже. Гората е от високи вековни вкаменени дървета. Опитвам да ги докосна и те кънтят с тъжен глух и равен тон. Няма птици, насекоми и животни. Тази кънтяща каменна гора е необитаемо самотна, зловещо празна, непонятно съществуваща. Оглеждам се и погледът ми е привлечен от светлина непосредствено до близкото възвишение. Без колебание се отправям натам. Увереността ми подсказва, че зная накъде отивам. Встрани от върха ме очаква малък отвор, скрит между храстите под отдавна засъхналата шума. Зная точно къде да търся. Бил съм тук и преди. Бързо разравям почвата и оглеждам появилия се отвесен проход, широк точно толкова, колкото да премине тялото ми. Привързвам въжето за близкото дърво и се спускам в отвора надолу до дъното, покрито с отблясъците на застояла пещерна вода. Долу ме очакват две създания. Едното е с фигура на много висок мъж, а другото е дребно джудже.

– Ние пазим тайни от хилядолетия. Живеем сега, живяхме преди – след тези думи високият мъж ми подаде стар пожълтял свитък. – Това е свитъкът на познанието. Вътре е описана войната. Тя се е водила преди хилядолетия, но нещата отново и отново се повтарят по един и същ начин за тези, които не са ги осъзнали. Войната, която предстои, е повторение или продължение на тази тотална война.

– Тотална?

– Така я наричат сега, защото се води на много нива, на ментално, на физическо, на емоционално, на духовно ниво. Седемнадесет хиляди години назад бе заложено нещо, което сега идва, за да се прояви. Ти, както и хората около теб, сте свързани по различен начин с това през измеренията и времето... – Гласът заглъхна, времето се трансформира в кадри, които се забързаха пред очите ми като заподскачаха напред, докато изведнъж се спряха в едно друго време, в един друг живот...

Космическата капсула ме изтегли далеч от врящия котел на войната в пространството между световите, изпълнено с всемирна тишина и безпределно спокойствие. Малка флотилия с около двадесет души напускаме Земята. Пътувам, но сърцето ми е натежало от чувството за обреченост и вина. Аз се спасих, но оставих много близки хора там, откъдето няма оцеляване. Не мога да се върна назад! Ужасът, който преживях, ме преследва денонощно.

Въпреки, че войната започна изведнъж, почвата за нея се подготвяше отдавна. Постепенно една част от нас започнаха да се променят. Ден след ден те губеха по една човешка черта, за да мутират накрая в същества без душа. Противопоставянето, основано на различията, достигна кулминационната си точка, което задейства планетарна трансформационна вълна. Тя бе овладяна, канализирана и насочена от най-ниските страсти, които изгубиха предел. Каква магия беше това? Каква неосъзната сила, която се носи по повърхността на планетата и изпепелява всичко, което може да се изпепели, а това, което устои, го вкаменява или стрива на прах. Пред тази вълна от енергия дърветата мигновено умират и се превръщат в каменни стълбове, които образуват цели местности със зловещи кънтящи гори. Но хората... хората, които са застигнати от вълната, умират, полудяват или се трансформират в животни. Ние успяхме да излетим, когато вълната бе само на километри от нас. Под нас всичко се изпепели. Вече няма къде да се върнем. Цялата Земя бе обхваната от вълната.

Трябваше ни време, за да променим честотите си и да навлезем в друга версия на Земята, с възможни условия за живот. Тя е населена от примитивни същества, сред които устройхме наше селище, в което да продължим да живеем. Преработваме водата със специлен уред, който пазим в кораба, но храната не ни понася и почти не се храним. Местните отначало ни отбягваха, след което привикнаха с нас и започнаха да ни носят от тяхната храна. Но каква храна? Те се хранеха със себеподобни...

Заживяхме тук изолирано, въпреки че не бяхме пригодени към условията на тази земна версия. Всички тъгуваме по родния дом. Не знаем дали някога отново ще го видим. Излъчваме постоянно сигнали за помощ и след време близо до нас се приземи чуждопланетен кораб. Бяха същества, които наблюдаваха и изследваха версията, която ни бе приютила. Казват ни, че знаят за нас от момента на нашето приземяване. Научили са, че нашата Земя е била разрушена и няма къде да отидем. Това ни покруси. Всеки хранеше надежда, че ще се върне отново у дома до днес, когато вече е ясно, че това няма да се случи. Може би трябва да останем тук или да приемем предложението им да ни вземат на тяхната планета и, ако успеем да се адаптираме, – да заживеем там. Дълго обмисляме и накрая приемаме. Качваме се на кораба им и отлитаме в неизвестното.

Тяхната планета е много малка и съществата, които я обитават, нямат плътност. Те съществуват в по-високо измерение и с навлизането в планетарното енергийно поле нашите домакини се видоизменят и дематериализират, за да придобият, както разбираме, „естествения“ си вид. Те наподобяват медузи – души с пипала. Слънцето тук е различно. Възприемаме цветовете на небето в кафяво червеникав нюанс, а съществата и природата около нас под формата на белезникави силуети, които непрестанно се размиват и променят. Нашият фокус е непригоден за планетарния спектър и, въпреки че ни предоставят място за живеене и защита, ние не успяваме да се адаптираме и започваме да линеем. Скоро се събираме до една

скала и решаваме да се завърнем със следващия курс на предишната земна версия където, макар и трудно, все още можем да обитаваме. Качваме се на следващия полет. Когато пристигаме, ни оставят на едно удобно място, до голям водопад, като ни дават провизии и уреди, с които да изградим ново обиталище и да го обградим енергийно, за да се предпазим от всичко, което би застрашило живота ни. Вярваме, че тук сред тази природа и зеленина, заедно с местните обитатели, ще намерим ново бъдеще.

След време огромно животно между мамут и зубър влетя в енергийната обвивка и я разкъса. Въпреки, че нашественикът мигновено изгоря, защитата се повреди и не след дълго диви племена ни обградиха в желание да ни превземат и унищожат. Използвахме наличните си защити и в сблъсъка унищожихме част от нападателите. Това издълба трайна пропаст между нас и местните обитатели. Преструктурирахме нашата защита в малък купол от енергия, поддържан чрез слънчевите лъчи, но не можехме вече спокойно да напускаме защитения обсег и да се разхождаме из горите, защото навсякъде ни дебнеха, за да ни убият.

Ние живеехме на получестота спрямо тях. За нас те бяха напълно материални, докато за тях ние изглеждахме като сенки. Въпреки това, те можеха да ни унищожат с емоциите, които изпитваха и които ние усещахме надълбоко в нас. Тези емоции изграждаха тъмно поле около съзнанието ни. Това разстройваше енергийната ни структура и блокираше важни жизнени процеси в телата ни, като не ни позволя-

ваше да дишаме нормално. Заплахата, започнала като психическа, се трансформираше във физическа.

Бяхме попаднали в изолация и психиката ни години наред се бореше, за да издържи. Да живеем повече под подобна „обсада“ беше невъзможно. Напрежението нарастваше с всеки залез на слънцето, когато енергията намаляваше и разчитахме единствено на собствените си ментални умения. Нашите енергийни възможности скоро щяха да се изчерпят. Това не можеше да продължи дълго. Не бяхме добре приети и трябваше да си заминем, но нямаше къде. Липсата на ясно бъдеще, на цел и посока, на някакъв възможен изход от създалото се положение допълнително подрони вярата ни и изтощи докрай душите ни. Бяхме много различни, за да можем да приемем и да се приспособим към живота на тази земна версия. Имаше само един изход и той беше... водата.

Накрая всички решихме да си отидем от този свят, в който бяхме възприемани като различни; свят, за който винаги ще бъдем пришълци.

В края на всеки живот се „разтваряме“. Потопяме се във водата, защото тя е жива и ни помага да се срещнем със смъртта. Духът ни тръгна нагоре свободно и леко...

– Не винаги Божията воля е в унисон с представите ви – посрещна ме в отвъдното КаЯн. – Понякога сте изправени пред дилемата да приемете или не, нещата които определяте като „неприемливи“. Понякога Бог използва сили и съ-

щества, които не разпознавате като Негови „инструменти“. В тези Божествени сили вие виждате „злото“, а у вас „доброто“, като забравяте, че в Бог такава граница няма, защото Той съдържа всичко. „Добро“ и „Зло“ са само две категории, които вашето съзнание взаимно обуславя и противопоставя, за да им даде живот, иначе те не биха съществували...

дървото ме погледна,
после замълча...

минутите се стичаха
неловко

топяха се,
размиваха се
в локви,

оглеждаха се в съвестта.

- дърво на кръстопът

ще щом го съзрях,

разбрах, че това е моето дърво. То бе на върха на хълма и пътеката, точно пред него, се разделяше, като го заобикаляше от двете страни. Стволът му в ниското, бе покрит с мъх, който зиме грижливо го загръщаше от студовете, а лете поддържаше прохлада.

Вече се бях уморил. Не знаех защо до тук ме бе довела съдбата, но усетих, че трябва да седна и да се облегна точно на този ствол. Мъхът обгърна леко и нежно главата ми, като я пое в прегръдката си. Само след минута клепачите натежаха, а мислите се проточиха и накрая съвсем спряха. В настъпилата тишина с бавни стъпки се бе задал сънят, когато тих шепот деликатно го спря и той с лекота се разпиля.

Отначало реших, че това е жуженето на стрелкащите се насекоми, но шепотът стана все по-силен и отчетлив, докато накрая се оформи в думи, които сякаш се носеха на крилете на нежния полъх на вятъра.

– Благодаря! Благодаря! Благодаря ти!

Мисълта ми се съвзе и механично оформи въпрос:

– За какво?

– За това, че избра мен.

Отговорът бе толкова бърз и точен, че окончателно ме извади от съня и рязко отворих очите си. Шепотът спря, само за да продължи след секунди:

– Тук на хълма е много самотно. Особено през зимата. Тогава всичко се скрива от студа и дори съседите ми замлъкват и се сгушват в оголените си корони. Очакването на пролетта калява търпението и ни изпълва с мечти. Близостта ни сплотява и ни помага да оцелеем от бурите и ветровете, като след това ни възнаграждава с умението заедно да се радваме на Слънцето. Понякога, тези които изразяват любовта си най-силно, успяват да удължат и преплетат клоните в дълга прегръдка и да привлекат и дадат подслон на птица или насекомо, а понякога дори и на някой човек. Ние не можем да се движим и затова приемаме всичко като подарък. В повечето случаи хората ме заобикалят, но ето ти ме избра. Едва ли можеш да си представиш каква награда е това за мен.

Това бе напълно смислен отговор, от който помислих, че полудявам. Рязко се изправих и погледнах дървото, което невъзмутимо продължи:

– Разбираш ли, сам по себе си животът е безмислен. Ние, всичките живи същества, придаваме смисъл на това, което наричаме живот. Възможността да дадем нещо от себе си е най-великата радост за нас дърветата, защото това създава смисъла. Така се ражда животът. Той е

отдаване. Да можеш да видишаш живот и после да го отдадеш на този, който има нуждата от него; той да го приеме и да му е от полза; щастлив да те погледне и дори без думи да почувстваш благодарността му обратно към теб; да я приемеш, само за да дадеш отново – това е нашето разбиране за същината на живота.

Изненадата сега премина във вцепенение. Усетих как погледът ми се изпразва от смисъл и зениците се разширяват. Дървото ме погледна учудено и не ме разбра.

– Защо си толкова изненадан. Нима вие, хората, не разбирате така смисъла на живота? Нима го намирате в нещо друго? – След това се замисли и добави: – Всъщност, може би е така, защото вие имате право на избор. Когато идвате дотук, избирате например да преминете отляво или отдясно покрай мен и така аз се озовах на кръстопът, но за мен кръстопът не съществува и винаги е имало само един избор и само един път. Ние, дърветата, можем единствено търпеливо да ви чакаме, да ви обичаме и да дадем каквото можем от себе си, независимо от всичко. За нас вие сте като птиците, насекомите и животинките. Готови сме дори отсечени да ви прегърнем, защото жертвата също е проява на Любов.

Отначало не усетих влагата в очите ми, но сега разбрах, че тя се бе превърнала в сълза, която настойчиво се опитваше да излезе навън. Окоето не издържа и премигна, сълзата плавно се прехвърли над клепача и леко се спусна по бузата, оттам по шията към рамото, надолу през лакътя, чак до китката. Там се спря, сякаш размишляваше, но след миг се устреми към дланта и, свободна, излезе на върха на показалеца. Пръстите ми се разтвориха и по образувалия се мокър улей, дръжката се плъзна към земята, която топло пое студения метал на брадвата.

- порталът „царичина“

на тунела се извисяваше на няколко метра над главата ми. Стените и подът блещукаха в синкаво сивите нюанси на вулканична скала, полирана до блясък. Близко до местата, където стените се спускаха до пода се проточваха две дълги отражателни линии, които наподобяваха коловозите на железопътните линии. Те излъчваха собствена светлина и безпогрешно водеха към портала.

В далечината тунелът изсветля. Вече се виждаше краят му. Нататък започваше нещо огромно и светло. На този светъл фон се очерта високият силует на човек, чиято осанка внушаваше респект и страхопочитание. Когато го наближих, започнах да различавам все по-ясно фигурата, която стоеше точно по средата на портала. Спрях на метри от нея. Очите ми привикваха от мрака в светлината, но не успявах да фокусирам човека. Светлината зад него го поставяше в сянката на тайнственост и самота. Постепенно от очертанията започнаха да изплуват подробности. Погледът ми бавно се вдигаше отдолу нагоре, като вече виждах стойката и дори облеклото. Краката бяха обути в плътно прилепнали меки обувки, а нагоре започваше тясна дреха по тялото, която очертаваше мощна фигура с яки бедра, здрави мишци и силни ръце. Гърдите бяха добре развити, шията бе масивна,

а главата... о, боже. Нещо не беше както трябва. Там на мястото на главата имаше нещо друго. Леко издължена муцуна, присвити очи, прилепнали уши... Това бе хуманоид с глава на куче!

Стоях занемаял и не знаех какво да предприема, когато високият мъж се отмести от входа и застана отстрани с гръб към стената на тунела, така че да ме пропусне да премина. Дойдох на себе си, и без да се колебаю, решително пристъпих напред. Озовах се в огромна зала изпълнена с много апаратура, която жужеше тихо. Наоколо сновяха различни по вид, облекло, фигура и изражение хуманоиди и всякакви същества, надарени с разум. Те сякаш не ме забелязваха или знаеха предварително за мен и моето присъствие не им правеше никакво впечатление. Изведнъж двама от тях се отделиха и ме приближиха. Те изглеждаха досущ като хора. Дългите им светли коси се спускаха до раменете, а очите им се усмихваха и ме приветстваха с поздрава на стар познайник.

Двамата ме поведоха из залата. След като я обиколихме околоръст, застанахме точно под центъра на огромния купол. Телепатично разбрах, че трябва да погледна нагоре. В този миг куполът се измени и се трансформира в огромен екран, на който сред нощното небе заблещукаха непознати звезди. След това видях себе си в едно отминало време, в един отминал живот на Плеядите. Подготвих се за първата своя мисия на поверения ми космически кораб, който щеше да ме отведе към далечна периферна звезда в непознатата галактика. Защо ми припомнях точно този епизод? Може би искаха да си спомня, че нашето

познанство е от много, много време... отпреди хиляди години.

– Искаш ли да разгледаш нашата база? – един от придружителите ми се обърна към мен.

Още преди да кимна, астралната ми проекция излетя и се позиционира извън залата. Сега цялата база стоеше пред очите ми като холограма. Структурата ѝ наподобяваше колелото на велосипеда. Можех ясно да различа основната куполна зала, която заемаше централното място на главината. От нея, като спици, излизаха коридори, които завършваха в еднакви малки куполни обекти. Те можеха да се отделят и да излитат, както и да се скачват обратно. Тази структура, която се разкриваше само в една плоскост, започна да се умножава. Надолу, а и нагоре във височина, тя се повтаряше, завърташе и трептеше в различни нюанси и светлини, като оформяше пред очите ми невероятно съоръжение, което нямаше аналог на Земята.

В миг съзнанието ми отново се завърна под купола на залата. Точно в центъра под него стоеше стол, издялан от прозрачен планински кристал. Показан ми да седна. Със сядането, столът ме пое и обви, като започна бавно да се върти, напомняйки на тренажорите на космонавтите. Въртенето се ускоряваше все повече и повече. В момента, в който си помислих, че вече няма да издържа, съзнанието ми се изтласка извън купола и с невъобразима скорост излетя през атмосферата, за да се изгуби в безкрайния Космос.

Около мен се стелеха мъглявини, трептяха пулсари, блестяха звезди, грееха безброй малки светлинки. В тишината на безкрая почувствах пулсациите на универсалната всемирна честота. Това носеше усещане за живот навсякъде, във всичко. Живот вечен, непрекъснат, безкраен. Пулсът се сливаше и туптеше извън мен, през мен, вътре в мен. Той бе аз и аз бях Той.

В следващият момент съзнанието ми рязко бе изтеглено и отново се завърна под купола на залата. Разбрах, че трябва да погледна надолу към пода, на който бях стъпил.

– Това е платформата към ядрото на Земята.

В пода, точно под огромния купол, се появи кръгла платформа. Тримата стъпихме на нея и тя ни понесе плавно през нивата надолу. Най-дълбокото ниво напомняше на дъното на ядрен реактор. Изведнъж, около нас стените изсветляха и се разкри грандиозна гледка. Земното ядро бе пред очите ми. Плазмената му структура преливаше в цветове. Можех да почувствам честотата на вибрациите му, музиката, разума. Стоях занемаял като новородено, притиснало се до майчината гръд, слушащо успокояващите ритми на сърцето. От унеса ме извади гласът на човека вляво:

– Тук поставяме заредени кристали с определена честота.

На пода се отвори съвсем малка капсула, в която светеше многоизмерен кристал.

– Защо правите това?

– Виж, преди хилядолетия една планета в тази Слънчева система беше взривена. За нея бе приложен план на Създателя, но към момента ядрото ѝ не беше настроено да го поеме. След това се прие всяко ядро на планета, за която предстои прилагането на Божествения план, предварително да се настройва на подходящата вибрация. На Земята това се изпълнява тук, в нашата база. Всеки план, независимо дали е в Светлина или в Тъмнина, идва от Създателя. Преди да бъде приложен, ние се запознаваме с неговата честота. В същото време постоянно следим и отчитаме вибрациите на земното ядро. Когато има по-голямо разминаване между плана и планетата, се налага коригиране на вибрацията. Тогава поставяме в ядрото подходящ кристал, зареден с необходимата честота. Той подава съвсем малко отклонение на ядрените честоти, което води до цялостна пренастройка. Тези корекции са необходими, за да се избегнат реакции на ядрото, които биха предизвикали на повърхността природни катаклизми като вулкани, земетресения, потопи. Това е нашата основна дейност тук, но сега е време да ти покажем нещо друго.

На няколко метра, встрани от центъра на купола, започваха концентрични кръгове, оформени от подредени, различни по вид и форма, апарати. Около

тях се суетяха създания, чийто външен вид беше толкова невероятен, че не бих могъл да ги опиша. Съзнанието ми се насочи към един уред, който представляваше тънък полиран кристален лист. Той беше извит под определен ъгъл, така че изпълняваше ролята и на пулт, и на екран.

– Това е „Пултът на емоциите“. Когато фокусираш мисълта си върху определена личност и положиш ръце на пулта, ти навлизаш в нейния емоционален свят. Сега избери личност.

– В момента пиша за Втората световна война и бих искал да видя диктаторите, да почувствам техните емоции, чувства, настроения.

– Опитай. Съветвам те да не се задържаш дълго, защото не би могъл да понесеш някои емоции.

Фокусирах цялата си мисъл върху образа на Хитлер. Екранът потрепна и върху него бавно изплува лицето с така характерните мустачки. Положих ръце на пулта и само след миг силен тласък изпрати съзнанието ми вътре в образа. Аз бях вътре. Вътре... в Хитлер. Обзе ме изгаряща свръхамбиция, която нахлу през всяка клетка на съзнанието ми. Тя не ми даваше мира, на моменти чувствах, че не мога да се побера в тялото си. То сякаш бе тясно за желанията, които напиреха като от отприщен бент. Не можех да се помирят със себе си. Не можех да се успокоя. В съзнанието ми се избистри една ясна мисъл, едно основно усещане: „Да надскочиш себе си“. Това ли беше характерната черта на Хитлер? Помнех съвета да не се задържам в

образа, а и повече не бих могъл. Рязко се изтеглих и застанах отново пред пулта, само за да избира следващото предизвикателство – Сталин.

В този образ усещането беше много различно. Тежест и застоялост се съсредоточиха точно в основата на слънчевия ми сплит. Те нараснаха и се трансформираха в постоянно раздразнение от всичко и от всички. От всички... хора. Обзе ме натрапчиво чувство на величие, гордост, надменност. Във всеки човек виждах досадно препятствие пред моите цели, не нужно бреме, което трябва да бъде незабавно отстранено. Обзе ме силна омраза, която излизаше и се насочваше към всеки, различен от мен. А те всички бяха различни, безлични, непотребни и в същото време бездарни завистници, кроящи планове и домогващи се до моята власт, до моето положение, до мен. Чувството се усилваше. Усетих, че отново няма да издържа и бързо се изтеглих пред пулта.

Двамата високи спътници стояха встрани и ме наблюдаваха с нескрит интерес. Явно това, което правех, и образите, които избирах беше за тях изненада и по някакъв начин им доставяше удоволствие. Не исках да спра. Сливането с образите и усещането на вътрешния мир на хора, оставили следи в съзнанието на цялото човечество, бе огромно предизвикателство. Избрах веднага следващия образ – Михаил Горбачов. Буквално влетях в него. Чувството, което ме обзе, беше отново много различно. Имах усещането за дълбок баланс, за приемане и на неприемливото, за спокойствие и хладнокръвие пред всяко изпитание. Този човек е притежавал дарбата да събира не-

примирими позиции и да излиза от безизходни ситуации. Това е бил Божествен дар. Съзнанието ми искаше да поостане в образа, но разума ме подтикваше към следващия – Ганди.

Тук не влязох в образа на човек. Слях се с една неподправена чиста златна Светлина. Не чувствах нищо освен Божествен мир и покой и сигурно щях да остана така, ако гласът не ме сепна:

– Не би могъл да видиш всички, които искаш?
Трябва да тръгваш.

Колко ли време е минало? Сякаш часовете изтекоха между пръстите ми като пясък. Искях да благодаря на всички от цялото си сърце, но преди да го направя, те вече знаеха какво чувствам и само се усмихнаха за сбогом. Насочих се към портала, където отстрани стоеше пазачът. Преминах край него и усетих зад гърба ми как се спусна плътна енергийна завеса. Снажният хуманоид зае отново мястото си в средата.

Бавно етерното ми тяло се сля с физическото, изтегнато под сянката на младите борове. Вече чувах птичите песни, шумоленето на тревите, вятъра в короните на дърветата. Чувах и един тих глас, който шепнеше в съзнанието ми:

„Точно днес, точно за теб, порталът беше отворен. Запомни ли това, което видя?“

нито движение,
нито посока –
пътят е...
въображение!

- голите върхове
на
въображението

T е летяха към мен!

Млечнобели талази от енергия се стелеха ниско, като почти докосваха покритите с дълговечен мъх витовски морени. Бях се усамотил високо в планината. Смътно усещах меката хлад на скалата под мен. Като нежни ръце клоните на елата обгръщаха гърба ми с онази тиха обич, която е толкова истинска и винаги толкова мимолетна. Тишината се събра в една-единствена точка зад челото и само след миг се раздвоих. Етерното тяло с лекота се плъзна и се освободи от физическото, което вече наблюдавах отстрани като изоставена употребена дреха. Все по-ясно се очертаваха контурите на онзи фин свят от енергии, който съществува паралелно с нас, около нас, вътре в нас.

От всички краища на платото талазите енергия, като огромни гъсеници, прииждаха и се оглеждаха любопитно в очите ми. Планинските духове насядаха в кръг и зачакаха. Усещах тяхната негласна покана да тръгнем натам, накъдето светът се размива и съзнанието се слива с безбройните пориви на Всемира. Етерният ми двойник се изправи и духовете го поеха като перо, подхванато от игривия полъх на планинския вятър. Издигаме се нагоре и нагоре, докато планината остана под нас като детска купчинка пясък, от която намигаха причудливи светлинки.

– Те бележат подходите към недрата на планината. – От тази перспектива не успях да се ориентирам и гласът, който шепнеше в съзнанието ми, уточни: – Един от тях е в подножието на Голи връх.

Думите се подредиха и материализираха в бяла нишка, която се изви и насочи към малката блещукаща светлинка. Неусетно я последвах и само след миг безплътно навлязох в планината. Веднага след енергийния портал се смрачи и в празнотата на сумрака едва различих контурите на тясна стълба, оформена от дялани хилядолетни каменни блокове. Тя се виеше и краят ѝ чезнеше в сенките на отдавна отминали времена и събития. Стълбата слизаше все по-надолу, като започна да се разширява и да обикаля около идеално гладката повърхност на грамаден каменен конус. Слизането продължи дълго. Стълбата ставаше все по-тясна. Накрая се озовах в основата на грандиозно съоръжение. Четири високи изрязани арки образуваха кухо кръстокуполно пространство в основата на конуса, разположено точно под централната му ос.

Огледах се. Планинските духове бяха изчезнали. Реших да премина под една от арките и да вляза в залата под конуса. Очите ми привикваха със заобикалящото ме пространство. Отначало недоловимо, а след това все по-ясно усетих нечие присъствие. В средата имаше някой. Постепенно различих холограмния отпечатък на човек. Той бе коленичил в центъра на залата и се молеше. Около него, подредени каменни отломъци оформяха окръжност. Човекът се

изправи и ме погледна. Стреснато отстъпих назад. Бавно различни познатата фигура, която вече бях виждал толкова пъти. Спокойните очи, косата с цвят на вино, спусната свободно до раменете, дългата бяла роба до нозете, сандалите...

– Ела с мен, братко.

Поех ръката му и почувствах силата и топлината на това докосване. В миг изпод недрата на конуса бликна Светлина, която обля всичко наоколо и освети необозримо пространство на километри около връст. Вече над нас нямаше скала, а небосвод, изпълнен със Светлината на слънчев земен ден.

Той ме прегърна през рамо и ме поведе. Не стъпвахме, а се носехме по широка права пътека, около която се разкриваха неподозирани гледки. В края ѝ, подредени в стройни редици като стражи, лежаха каменни саркофази, инкрустирани с древни руни. Преди да попитам защо са тук, пътеката ни доведе до началото на ярко осветен тунел. Само след миг тунелът ни пое и ние полетяхме с невъобразима скорост до другия му край. Там отново ни чакаха подредени каменни саркофази, инкрустирани точно по същият начин.

– Тунелите свързват всички енергийни точки под земната кора. Сега се намираме на другия край на планетата. В недрата на една друга планина – свещения Тибет. Защо се учудваш? Спомни си. Преди си бил тук, в едно друго време, в един друг твой живот.

В главата ми нахлу споменът от живота ми като тибетски монах. Тунелът ни беше извел в подземията, разположени под двореца Потала, в столицата на Тибет – Лхаса.

– Тук сме само, за да си спомниш, че определени точки на планетата са свързани с енергийни канали. По тях постоянно се придвижват различни енергийни същности. Страната, в която си въплътен сега, притежава много портали, които ще те прехвърлят мигновено в различни точки на Земята. Използвай ги. – След това добави: – Трябва да се върнем, за да ти покажа още нещо.

И ние полетяхме обратно към Витоша, за да се озовем само след миг отново в залата под конуса. Там, на каменен амвон лежеше книга. На страниците ѝ, изтъкани от Светлина, нямаше букви.

– Постави дланите си върху тях и ще прочетеш онова, което е за теб.

Миг по-късно всичко оживя. Картини, отпреди хилядолетия, като на лента преминаваха през съзнанието. Реки течаха и пресъхваха; гори покриваха планината и горяха в огнените езици на грандиозни пожарища; градове се издигаха в скута ѝ и упадаха; хора, откърмени в лоното ѝ, се раждаха и умираха, за да се появят други и да населят отново тези свещени места. Лентата спря и застина в един кадър, който бе-

ше изпълнен с образа на много висок и слаб човек, с гола гладко избръсната глава и тъмни искрящи очи. Дългата дреха падаше свободно и оформяше гънки, в които се криеха отдавна заспали спомени, събудени ненадейно. Различен, но дълбоко в себе си отново същият – това бях аз, десетки хиляди години назад, на същото място, но в един друг свят.

– Атлантида беше само репетиция, която подготви голямото представление, което наричате днес съвременна цивилизация. Животът тогава се развиваше в дълги отрязъци от по стотици хиляди години, което сега го изживявате за няколко хилядолетия... – Той замълча, сякаш, за да остави съзнанието ми да осмисли думите, след което продължи: – Обърни внимание на планината.

В изменящите се картини само тя запазваше своя вид.

– И в бъдеще ще е така. Витоша е дом на изконната Божествена енергия. Тя е стражът, който ще пази тази земя и пред лицето на предстоящите катаклизми, когато всичко друго ще се промени. След години, отново тук, отново с теб, заедно ще си спомним за това, което е било днес.

И в този миг сякаш се спусна завеса. Тишината събра в едно раздвоените тела и отново усетих мекия хлад на скалата, клоните на елата, Слънцето, планината. Жуженето на насекомите ме завръщаше във

физическата реалност, в онзи живот, който определях като настоящ. Нима всичко беше илюзия, самотен оголен връх на освободеното ми въображение?

Гласът заговори отново, за да разсее спусналите се изневиделица мъгли, родени в пазвите на моите съмнения:

– Въображението е в основата на Творението. Всяко нещо, което всеки един от вас си въобрази, е съществувало или съществува... някъде... някога. Бог твори чрез въображението. Извън него е само Пустота. Вие си въобразявате, вие творите, защото всички сте част от Него. Всичко е Мисъл. Вие сте в Бога и Той е във вас, защото Едно е всичко и всичко е Едно. Всичко е въображение, което поражда реалност, в която живеете живот. Тази реалност е илюзия и в нея единственото нещо, което е истинско, е самото ѝ преживяване.

Разбери, без въображение ти изобщо не живееш, ти само... с ъ щ е с т в у в а ш.

- ЕПИЛОГ

поклонник съм,
без дом и стряха.

поклон не сторвам,
нито чакам

по пътя идвам,
бавно сея

безгласни спомени между листата.

след мен и те
и стъпките ми

като въглени
изтляха...

знаеше кой е и защо е тук с мен. Срецах се много пъти с него, но той винаги отказваше да говори за себе си. Ето защо сега, когато се съгласи, вълнението ми бе огромно. Подготовката за този разговор ми отне години. В живота ми той зае особено място. Седях срещу него и потъвах в безбрежието на очите му. Като насън извадих лист и молив, решен да записвам. Той само се усмихна.

- Кой всъщност си?
- Частица от Божествения промисъл.
- Не сме ли всички това?
- Това сме. Аз съм част от вас и вие от мен. Ние сме едно.
- Ние сме едно?
- В основата си – да.
- Какво е Бог?
- Частта от вас, която сте забравили.
- Твърдиш, че си поклонник, но пред какво се прекланяш?
- Пред Бога, тоест пред всичко.
- Коя е най-голямата ти привързаност?
- Бог – тоест нищо.
- Кога избра да живееш по този начин?

- Когато осъзнах кой съм?
- Можем ли и ние да „осъзнаем“ себе си, да „виждаме“ и да разбираме посланията от духовния свят?
- Всеки един би могъл, но... дървото ще даде плод, само когато е благословено за това.
- Кога Бог „благославя“?
- Когато не спираш да Го търсиш.
- „Благословението“ ли е смисълът на живота?
- Животът е сцената, преживяването е смисълът.
- Някои боготворят мъдреците, но други ги подиграват?
- И едното, и другото е без значение.
- Какво е да си мъдрец от позицията на Духа?
- За Духът съм незабележим.
- На колко години си?
- Времето съществува, само докато намериш себе си.
- Кое е истинското ти име?
- Това, което е записано в Книгата на Живота.
- Често говорим за проблемите ни и ти винаги посочваш необходимостта от промяна в обществените нагласи. Откъде да започнем?
- От възпитанието в Любовта.
- Какво е Любов?
- Да дадеш.
- Говориш за Божествена и физическа Любов, но каква е разликата?
- Каквато е между усмивката и сълзата.

- Какво е прошка?
- Да приемеш.
- Да приемеш, но какво?
- Неприемливото.
- Но как да приемем едно убийство?
- Вие сте хора и не можете. Само Бог може.
- Защо Бог убива?
- Това не е Негов избор, а ваш.
- Избираме убийство?
- Избирате роля.
- Но ние страдаме.
- Жънете това, което сте засяли. Така се учите.
- Какво трябва да достигнем?
- Осъзнатост.
- Какво разбираш под това?
- Смирение пред вечността.
- Коя е най-голямата награда?
- Само Бог награждава. Неговата награда е Неговото посвещение. Каква по-голяма награда от това, Бог да те посвети? Земните награди са суета – съчетание от тщеславие и раболепие.
- Защо избра мен?
- Не избирам аз. Само ТОЙ знае как да се отрази във всеки от вас.
- Благодаря, че винаги ме изслушваш.
- Ти винаги слушаш себе си. Всичко е в теб. Няма нищо „извън“. Аз съм само твое отражение.

КНИЖАРНИЦИ

Елрид – София, Солунска 5

Пл. СлавеЙков – София, (маса 11 – срещу библиотеката)

Астѡя – София, Пиротска, безистен Хали

Кабан – Благоевград, Братя Китанови 7

Хеликон – София, П. Евтимий 68

Хеликон – Пловдив, Р. Даскалов 13

Хеликон – Варна, Приморски парк II 482

Хеликон – Бургас, пл. Тройката 4

Хеликон – Русе, Александровска 50

Хеликон – Стара Загора, Цар Симеон 100

Хеликон – В.Търново, В. Левски 1

Хеликон – Габрово, бул. Априлов 40

Хеликон – Добрич, Септември 34

Хеликон – Шумен, бул. Славянски 88

Хеликон – Кърджали, бул. България 58

борса БУЛИД, София – щанд „Нова Епоха“

on-line: <http://persus.4stupki.com/>

КаЯн

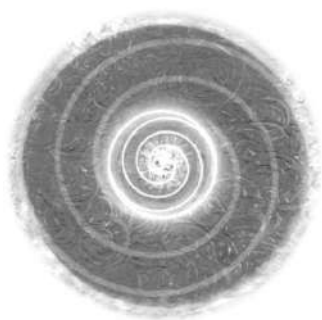
жодреңт

Българска

Първо издание

Всички права са запазени.

София, 2017

© Персус – автор

© Весела Цветкова – художник

Багина Кларк – редактор

Дайрект Сървисиз ООД – печат

ВиВиДа ООД – издател

цена: 12 лв.